

ZLATAŃRSKE Iskrice

ISSN 1849-1820

Školski list učenika
OŠ Ante Kovačića Zlatar i područnih
škola u Donjoj Batini i Martinšćini
BROJ 58, RUJAN 2016.

15 kuna

Tema broja
MOJ HOBI

ISKROKOVAČNICA ZLATARSKIH ISKRICA

BROJ 58, GODIŠTE: LVIII.

ŠKOLSKA GODINA 2016./17.

ZLATAR, RUJAN 2016.

Zlatarske Iskrice

školski list učenika OŠ Ante Kovačića Zlatar

i područnih škola u Donjoj Batini i Martinšćini

Izdavač: OŠ Ante Kovačića

Vladimira Nazora 1, 49250 Zlatar

tel.: 049/466-832

e-pošta: ured@os-akovacica-zlatar.skole.hr

mrežna stranica: www.os-akovacica-zlatar.skole.hr

Za izdavača: ravnateljica Rajna Borovčak

Urednik: Vilim Kobeščak (7.a)

Zamjenik urednika: Marko Bingula (8.c)

Pomoćnice urednika: Lucija Raškaj (6.a) i Karlo Bogi (7.b)

Uredništvo: Vilim Kobeščak (7.a), Marko Bingula (8.c), Lucija Raškaj (6.a), Karlo Bogi (7.b), Monika Haban (7.a), Jadranka Bingula (7.b), Dominik Hleb (7.b), Monika Petanjek (7.b), Ivona Habuš (8.a), Ivona Huljak (8.b), Leona Miškec (8.b), Patrik Raškaj (8.b), Marko Stažnik (8.b), Matija Behin (8.c), Ana Soić (8.c), Zvonko Šarčević, Denis Vincek

Voditelj: Denis Vincek

Lektura: Marijan Posarić, Ivana Junković, Denis Vincek

Grafičko oblikovanje i prijelom lista: Denis Vincek

Autorica fotografija na naslovnoj (Andro Klancir) i zadnjoj stranici (Valentina Huljak): Ivona Huljak, 8.b

U izradi ovoga broja Iskrice sudjelovali su uz Novinarsku skupinu te autore članaka i svi učitelji i stručni suradnici: Petra Sokolić, Ivica Cvetko, Dario Miškec, Lovro Tovernić

Autori fotografija: učenici, stručni suradnici i učitelji OŠ Ante Kovačića, Foto studio "Marta" Zlatar, Petra Sokolić, Ivo Gračanin

Tisak: Partenon, Zlatar

Naklada: 150 primjeraka

Cijena: 15 kuna

List izlazi jedanput na godinu

Već tradicionalno fotografiranje na kocki u središtu Zagreba. Ova je fotografija snimljena prilikom odlaska na svečanost dodjele Pragmine nagrade

TEMA BROJA

Moj hobi

Andro Klancir

Mladi kolekcionar

U svojoj zbirci ima već 300 stripova

Hobiji mi pomažu ispuniti slobodno vrijeme i zabavljaju me. Dok se bavim njima, zaboravim sve svoje probleme. Moj glavni hobi ipak je čitanje stripova, a vjerojatno ga nikad ne bih sam otkrio. Za sve je zaslužna moja mama koja mi je prvi strip kupila prije sedam godina. Bilo je to tijekom ljetnih praznika kada mi je često bilo dosadno. Stripovi su me odmah oduševili. Počeo sam ih skupljati u drugom razredu, a danas ih imam već više od tristo. Već dugo mi govore da će me taj hobi prestati zanimati, ali ja nemam takav dojam. Osjećam da bih stripove mogao čitati zauvijek. (Andro Klancir, 8.a)

Dragi čitatelji!

Nakon pet godina odlučili smo uvesti promjene u Zlatarske Iskrice. Jedni će reći da su one male, drugi pak velike. Promjena u dizajnu je ono što vam je sigurno palo u oči dok ste prije čitanja uvodnika prolitali ovaj broj. Malo smo promijenili i ujednačili izgled naslova, a tekstovi i dalje imaju sve one elemente kao i "prave" novine. Ma, i naše su novine "prave" — nema "krivih" novina — ali naše školske novine namijenjene su prije svega učenicima pa onda i roditeljima te, neću reći učiteljima, nego svima koji rade u našoj školi. Drago nam je, moram priznati, kad ih prolista i netko tko nema neku izravnu vezu s našom školom. Ipak, rekao sam, prije svega, Iskrice stvaramo za učenike. Zato smo uveli i neke nove, atraktivne rubrike. Baš za učenike. Dobro je znati, Zanimljivosti i Zvijezde govore rubrike su koje će, vjerujemo, privući vašu pažnju. Bez brige, zadržali smo one rubrike za koje znamo da ih rado čitate. Imate li neku dobru priču, javite nam to za sljedeći broj. Znam da vam je svima poznato da se mi okupljamo u školskoj knjižnici. Tema je ovoga broja "Moj hobi". Potrudili smo se prilično da pronađemo neotkrivene hobije učenika, učitelja, ali i još malo više. No, ni to nije sve. LLF kutak je, također, još jedna nova rubrika u kojoj su likovni i literarni radovi te fotografije koje su snimili naši učenici. I, kaže se, šećer dolazi na kraju. Od ovoga broja imamo i nagradnu igru. Ova izreka nije ovaj put samo nešto simbolično — nagrada je slatka.

Vaš urednik

Vilim K.

NAGRADE NAJBOLJIMA

Naši najosmaši

U povodu Dana škole ravnateljica gđa Rajna Borovčak proglasila je i nagradila najbolje učenike generacije. To su učenici Andro Klancir iz 8.a, Valentina Huljak iz 8.b i Arijana Kreš iz 8.c razreda. (Leona Miškec, 8.b)

SADRŽAJ

Vremeplov	4
U ovoj rubrici fotografijama prikazujemo što se sve događalo u našoj školi tijekom školske godine 2015./16.	
Tema broja	11
Moj hobi — što sve radimo u slobodno vrijeme	
Dobro je znati	37
Donosimo različite savjete	
Naši uspjesi	43
Čitajte u kojim su se sve područjima istakli naši učenici	
Knjigosusretnica	46
Istražili smo čitaju li učenici radije lekturu ili e-lekturu	
Reportaže iz...	48
Naši su učenici putovali Hrvatskom, ali i po Europi	
LLF kutak	50
Uživajte u likovnim, literarnim i fotografskim radovima učenika naše škole	
Osmaši	56
Osvrt učenika 8.a, 8.b i 8.c razreda na osam godina provedenih u zlatarskoj osnovnoj školi	
Zanimljivosti	59
Neobični ljudi i pojmovi definirani na neobični način	
Zvijezde govore	62
Horoskop za školsku godinu 2016./17.	
Nagradna igra	??
Da vam ipak malo pomognemo. Nagradno pitanje naći ćete u tekstu u kojemu predstavljamo hobi jedne učiteljice...	

Prođe još jedna

RUJAN

Tradicionalno smo na prvi dan nastave podigli barjak

U bijelim majicama na Hrvatski olimpijski dan

Obilježili smo Međunarodni dan starijih osoba

LISTOPAD

Ekoskupina napravila je na Dan jabuke "štrudl" od jabuka. Njami...

Upaljena svijeća za grad — simbol Domovinskog rata

STUĐENI

Uveli smo jedan mliječni obrok svaki tjedan za užinu

Školska godina

RUJAN

Predstavili smo knjigu gđe Ivančice Pozaić

Obilježen Međunarodni dan pismenosti

Na Danima kajkavske riječi 2015.

Svečani i puni stol za Dane kruha

LISTOPAD

Bio je kišni četvrtak kad je bila akcija Solidarnost na djelu

Ravnateljica je nadarila urednika prošlih Iskrice

Predsjednici razreda u Krapini na mjuziklu Zeleno blago

STUDEMENI

Prođe još jedna

PROSINAC

Obilježili smo Mjesec borbe protiv ovisnosti

Humanitarna božićna akcija za ljude u potrebi

SIJEČANJ

Učenicima se jako sviđjela radionica origamija

VELJAČA

Dan ružičastih majica bio je Dan otvorenih vrata škole

Prodaja narcisa za Zagorsku ligu protiv raka

Ušli smo u svijet puhanja stakla

400 godina od Shakespeareove smrti

OŽUJAK

Školska godina

PROSINAC

Učenci su dobili darove za Nikolinje

Kućni majstori s jelkom

Uljepšali smo Božić štíćenicima Lobar-grada

Razigrani fašnik u holu. Pogodite tko smo mi!

Učenci su na Svjetski dan radija posjetili Radio Zlatar

VELJAČA

Plakat o Uskrsu izrađen na njemačkom jeziku

Akcija Milosrdne ruke za uskrsne blagdane

OŽUJAK

Prođe još jedna

Na Svjetski dan zdravlja

Novoizabranu dječju gradonačelnicu primio je pravi gradonačelnik

Školska nogometna ekipa sa svojim trenerom

TRAVANJ

SVIBANJ

INA Domaćinstvo obilježila je Majčin dan

Petaši su naučili kako sigurno upravljati biciklom

U UNICEF-ov projekt Škole za Afrike uključilo se mnogo učenika

Zadnji dan škole, pod kišobranima, spustili smo barjak

LIPANJ

Školska godina

TRAVANJ

Učili smo o obnovljivim izvorima energije

Bili smo dio najvećeg ekovolonterskog projekta u RH — Zelene čistke

SVIBANJ

Daroviti učenici posjetili su Muzej iluzija u Zagrebu

Kad se oglasi zvono za evakuaciju, osmaši odrade tu vježbu rutinski

Najboljim razredom proglašen je 5.a čija je razrednica gđa Kristina Fruk

U mirovinu su otišle gospođe Jadranke i gđa Nada

LIPANJ

U **PODRUČNOJ ŠKOLI DONJOJ BATINI** ZNANJE UČENICIMA PRENOSE UČITELJICE GĐA ĐURĐA I GĐA ANA MARIJA

Osamnaest đaka veseljaka

Učenici na Batini sudjelovali su aktivno sa svojim učiteljicama u brojnim događanjima — od obilježavanja Hrvatskog olimpijskog dana u rujnu do završne priredbe i oproštaja od šestero četvrtaša u lipnju

S izleta u Trakošćan

Naša škola imala je ove godine 18 učenika. Znanje i vještine prenose nam učiteljice gđa Đurđa Kostañjevečki i gđa Ana Marija Korpar, vjeroučiteljica i učiteljice jezika iz Zlatara. Na početku jeseni obilježili smo Olimpijski dan i saznali o opasnostima u prometu te crtežima i porukama proslavili Dječji tjedan. Svečanost kruha i Dan jabuka uveličao je svojim blagos-

lovom velečasni gosp. Dragutin Cerovečki. Sudjelovali smo u akciji Crvenoga križa Solidarnost na djelu. Obilježili smo Dan Vukovara, a na SRO-u i Međunarodni dan tolerancije. Krajem studenoga bili smo u Zagrebu. Prosinac je donio sv. Nikolu i božićnu priredbu. U siječnju smo obilježili Međunarodni dan zagrljaja, a buduća medicinska sestra Patricija Škreb upoznala nas je s načinima prevencije bolesti.

Učenica iz Batine među najboljima u državi

O ljubavi smo razmišljali na Valentinovo. Fašnik je bio pod maskama. Rekli smo NE nasilju zadnje srijede u veljači — odjenuvši se u ružičasto. Naši su učenici sudjelovali na matematičkom natjecanju Klokak bez granica, na kojemu je Patricia Štefanko bila među deset posto najboljih u državi. Dan darovitih učenika, projekte Škole za Afriku te Povijest Hrvata, Seljačka buna i Dan planeta Zemlje obilježili smo u proljeće. Krajem svibnja posjetili smo Krapinu i Trakošćan. Završetak školske godine i Dan škole proslavili smo priredbom i oproštajem od četvrtaša. **(Učenici i učiteljice Područne škole D. Batine)**

PRIVEDENA KRAJU JOŠ JEDNA USPJEŠNA ŠKOLSKA GODINA U **PODRUČNOJ ŠKOLI MARTINŠČINI**

Za nas je trinaest sretan broj

Dan sv. Martina središnji je događaj u selu i za taj su dan učenici sami napravili prigodne suvenire

Školsku godinu počeli smo s trinaest učenika u dva razredna odjela i učiteljicama gđom Valentinom Lebić-Naumovski i gđom Ljiljanom Mutak. U studenome smo obilježili važan dan za cijelu Martinščinu, Dan sv. Martina. Roditelji i mještani potrudili su se u suradnji sa župnikom gosp. Vladimirom Drnetićem i školom da se osjeti dobrodošlica i toplina.

Ukusni kolači naših majka i baka

Učenici su izveli kratak program u kapeli. Nakon misnog slavlja dijelili su suvenire i kolače. Sami smo izradili suvenire u obliku kapelice sv. Martina. Majke, bake i mještanke izradile su svojim vrijednim rukama ukusne kolače. Podijelili smo ih i tako prikupili pozamašnu svotu dobrovoljnih priloga koju smo podijelili na svakog učenika jednako i na kraju školske godine umanjili roditeljima troškove izleta. Odradili smo i terensku nastavu odlaskom na predstavu u Dječje kazalište Trešnja u Zagreb.

Rastanak od četvrtaša

Potrudili smo se i mještanima darovali božićnu priredbu uoči samog blagdana. Program je sadržavao mnoštvo recitacija, igrokaza i pjesama prigodnih za to doba. Poruka je bila jasna: samo ljubav i dobrotu trebaju opstati među nama. Proljeće je donijelo Dan zaljubljenih, Valentinovo, kao i fašnik u našem selu. Svibanj, uz Majčin dan, posebno nam je ostao u sjećanju jer smo bili na jednodnevnom izletu s našim prijateljima iz Područne škole Donje Batine. Ove je godine na red došao i posjet glavnom gradu Krapinsko-zagorske županije Krapini. Posebno smo se veselili Muzeju krapinskih neandertalaca.

S izleta u Krapinu

Prošetali smo kroz prapovijest i povijest prateći razvoj ljudskog čovječanstva. Muzej Ljudevita Gaja podsjetio je četvrtaše na činjenicu koliko je taj čovjek značajan Hrvatima i kako zahvaljujući njemu svi danas govorimo svojim materinskim jezikom. Dolaskom u Trakošćan i šetnjom kroz dvorac odlutali smo maštom u doba grofova i gospode. Uživali smo u ljepotama prirode, a i vrijeme nas je poslužilo. Sretni i raspjevani vratili smo se u našu Martinščinu. Uz posjete naše ravnateljice gđe Rajne Borovčak i drugih dragih gostiju došetali smo do kraja školske godine. Završna priredba zaokružila je sve to lijepo iza nas. Četvrtaši su se oprostili od svojih školskih prijatelja, a mi smo svima zaželjeli dugo i toplo ljeto na kraju kojega nas čekaju novi izazovi. **(Učiteljice i učenici Područne škole Martinšćine)**

Moj hobi

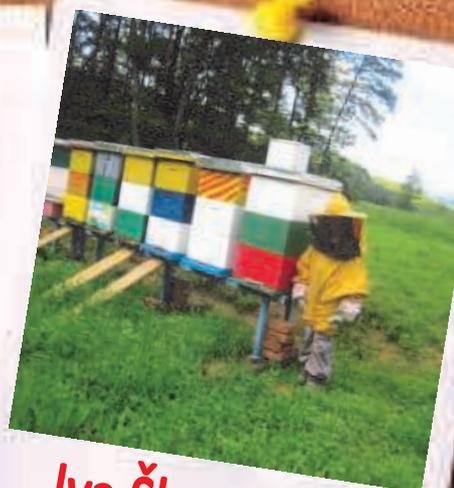
Martina Pavlin, 2. r.

Svakog dana nestrpljivo čekam da dođem iz škole, iščekujem svaki vikend, radujem se praznicima, a sve iz jednog razloga, jedne moje velike ljubavi. Kod kuće imam koze koje neopisivo volim i darujem im mnogo pažnje. Najviše se volim igrati s njima na livadi i trčati oko drveća. Jednoga dana htjela bih postati veterinar-ka. Zbog toga se i trudim da budem dobra u školi kako bi mi se želja ostvarila i kako bih u budućnosti mogla što više vremena provoditi s tim divnim životinjama.

PŠ DONJA BATINA

Pčelarenje je moj hobi. Najviše mi se sviđaju zimski radovi u pčelinjaku. Trebala sam bojiti košnice, zatim sklapati okvire i u njih umetnuti male nifte kroz koje se uvlači inoks-žica na koje moj otac i ja lijepimo satne osnove. U proljeće se one nude pčelicama za izradu saća u koje one nose pelud, nektar, a matica polaže jaja iz kojih nastaju mlade pčele. U proljeće ima najviše posla u pčelinjaku. Volim kada lovimo pčele u rojeve te ih stavljamo u pletare za novu zajednicu. Veselimo se i vrcanju meda kad otklapamo med vilicom na okviru i stavljamo u vrcaljku. U jesen moramo praviti zaštitu i dohranu da nam pčelinja zajednica preživi zimu.

PŠ DONJA BATINA

Iva Škreb, 2. r.

Karla Bingula, 4. r.

Moj hobi je biciklizam. Svakog dana pokušavam ga staviti na prvo mjesto. I u tome uspijevam. Moram napraviti barem jedan "đir". To me čini ispunjenom i spremnom za nove zadatke. Kroz biciklizam upoznajem nešto što me još zanima. To su priroda i predivni krajo-lici, a istodobno se rekreiram, bavim sportom i brinem se za svoje zdravlje. Željela bih se učlaniti u biciklistički klub.

PŠ DONJA BATINA

Karmen Uroić, 4. r.

Moj hobi je izrađivanje različitih predmeta i ukrasa. Ponekad mi pomaže jedna teta koja je moja susjeda, a nekad se služim i internetskim stranicama gdje dobivam nove ideje. Izrađujem ukrasne kutijice, košarice, okvire, slike... Koristim se ukrasnim papirom, kartonom, slamkama, sušenom travom i cvijećem. Svoje radove rado darujem prijateljima, rodbini i učiteljicama. Kad odrastem, htjela bih biti učiteljica i učiti svoje učenike nekim vještinama.

PŠ MARTINŠČINA

Moj hobi je sviranje flaute. To ipak nije obična flauta, nego blok-flauta koja je za početnike. Srednje je veličine, boje bjelokosti i ima osam rupica. Tu sam flautu dobila od mame za Božić. Dobila ju je i moja sestra pa smo zajedno učile svirati. Nismo išle ni u jednu glazbenu školu pa smo učile svirati doma uz pomoć YouTubea. Isprva nisam nikako mogla pogoditi note, ali sam sljedeći dan znala cijelu pjesmu Tiha noć. Poslije sam još naučila i pjesmu Sretan rođendan. Učila sam svirati i pjesmu Blistaj, blistaj, zvijezdo mala, ali mi je ta pjesma bila najteža i dugo ju nisam mogla naučiti.

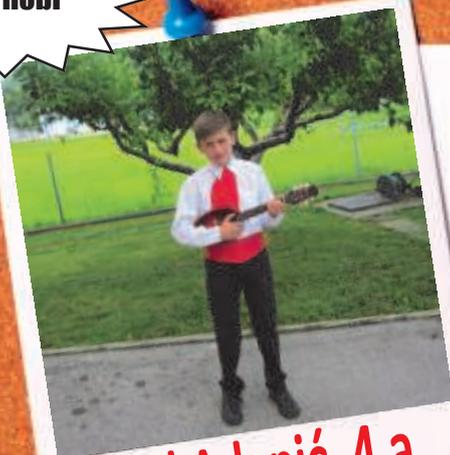
Veronika Krsnik, 3.a

Tomo Valjak, 4.a

Skijanjem se bavim od svoje treće godine. Proskijao sam na posuđenim skijama na brežuljku nedaleko od moje kuće. Danas sam član Ski kluba Zagreb. Natječem se u kategoriji Stariji dječaci. Moj najveći uspjeh bio je kada sam u sezoni 2014./15. bio prvak Hrvatske u kategoriji Mlađi dječaci. Kod skijanja volim najviše pobjeđivati i boraviti na snijegu. Na snijegu mi nikada nije hladno. Najviše skijam u Austriji jer tamo ima puno snijega i staze su dobro uređene.

Moj hobi

Vid Adanić, 4.a

Dva puta na tjedan pohađam Osnovnu glazbenu školu Marija Bistrica. Idem u prvi razred i sviram bisernicu. To je žičani instrument. Proizvodi vrlo ugodne visoke tonove. Osim u Glazbenoj školi, sviram bisernicu u tamburaškoj skupini naše škole. Nastupamo na svim školskim i gradskim priredbama. Također sam član tamburaške skupine Črni Tomaši koja djeluje u sklopu Viteškog društva Svetoga Križa u Loboru. U tom tamburaškom orkestru sviram s tatom, bratićem Karlom i sa stricem. Veselim se svakoj novoj skladbi, iako su neke jako teške.

Monika Stažnik, 4.a

Moj hobi je pjevanje. Pjevanjem sam se počela baviti prije godinu dana. Časna Rahela pitala me želim li pjevati. Preporučila mi je crkveni zbor. Na probe dolazim subotom u deset sati. U crkvi sam već nakon nekoliko tjedana pjevala psalam, tj. molitvu u stihovima. Kad sam prvi put stala pred ljude i morala pjevati, uhvatila me trema. U sebi sam rekla da će sve biti u redu. Tako je i bilo. Baveći se pjevanjem upoznala sam nove i drage prijatelje.

Moj hobi je skupljanje školjaka. Time sam se počela baviti 2014. kad sam naučila plivati. Jako sam bila sretna što sam mogla tražiti školjke u dubokoj vodi. Svaki dan našla sam barem pet malih ili većih školjaka. Nažalost, nisam našla ni jednu zatvorenu školjku. Sviđaju mi se školjke jer su različitih oblika i boja.

Martina Pribolšan, 4.a

Moj hobi

Hana Petrović, 4.b

Folklorom se bavim od prvog razreda. Počeli smo plesati s lakom koreografijom za koju smo mislili da će biti jako teška. Uz jednu do dvije probe na tjedan sve uvijek brzo naučimo. Kada se bliže nastupi, imamo malu tremu. Uzbuđeni smo. Naravno, odjeveni smo u prekrasne narodne nošnje.

Ema Miličević-Hanžek, 4.b

Na mažoretkinje sam krenula prije godinu dana. Vježbamo različite plesove i učimo kako se vrti štap. Pripremamo se tako da nam trenerica broji dobe od jedan do osam, a mi plešemo. Poslije brojimo u sebi sami. U tom plesu razgibavamo noge, ruke, zglobove, kralježnicu i vrat. Za mažoretkinje potrebno je imati štap, pom-pone, cipele i odoru.

Ela Vidović-Popek, 4.b

Moj hobi je tenis. Na tenis sam krenula prije više od tri godine. Kad sam krenula, bilo mi je vrlo lijepo. Trčala sam krugove oko terena i igrala mečeve s prijateljima. Uskoro su počeli turniri. Tada se trenira četiri puta na tjedan, ali trud se isplati. Osvojila sam jednu srebrnu i dvije brončane medalje.

Blaž Stučić, 6.b

Moj hobi je ribolov. To je sport u kojemu je cilj uloviti što više ribe, poslikati se s njom i onda je pažljivo vratiti natrag u njeno stanište. Za taj sport nije važno biti jak, nego biti spretan, snalažljiv i organiziran. Jako sam dobar u ribolovu i osvojio sam nekoliko zlatnih medalja na natjecanjima. Moji osobni rekordi u četiri sata ribolova su ulovi od 16.200 grama, 15.600 grama, 12.500 grama i 9800 grama.

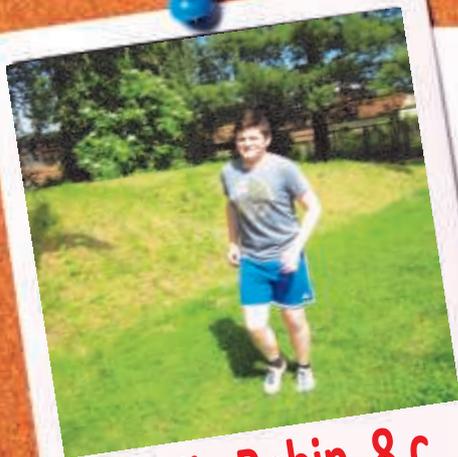
Dorijan Hanžek, 6.b

Moj hobi je taekwondo. To je udaralačka vještina koju odlikuju atraktivne nožne tehnike i brzine. Potječe iz Koreje. TAE znači udariti nogom, KWON udariti rukom, a DO put. U taekwondou prevladava pet moralnih načela: uljudnost, poštenje, ustrajnost, samokontrola, nesalomljiv duh. U taekwondou postoje i pojasevi: bijeli, viši bijeli, žuti, viši žuti, zeleni, viši zeleni, plavi, viši plavi, crveni, viši crveni i crni. Ja imam viši plavi pojas.

Lana Ožvald, 7.b

Moj hobi je pletenje. Plesti sam naučila prošle godine na Domaćinstvu. Moj prvi uradak bio je smiješan. Više je podsjećao na krpicu nego na bilo što drugo. Iako nije baš sjajno ispao, dao mi je poticaj da nastavim. Nakon tri tjedna završila sam prekrasan, širok i mekan šal. Darovala sam ga sestri i on joj je služio i po kiši i po snijegu. Pomoću kružnih igala kanim isplesti sada kapu.

Matija Behin, 8.c

Koliko god to čudno i ludo zvučalo, moj hobi je trčanje. Prvo trčanje pamtit ću po tome što sam se doma vratio sav moker i izmučen, no to me nije spriječilo da idem trčati i drugi dan. Sutradan je bilo lakše, ali i dalje teško. Danas je to već lakše. U uši stavim slušalice i glazba mi daje snagu da savladam brdo ili ubrzam u dolini. Motivacija su mi prijatelji i ja sam. Dok trčim, tu su — samo ja i priroda oko mene.

Magdalena Krsnik, 8.c

Kad odem u šetnju, obvezno ponesem fotoaparata i fotografiram prizore koje smatram lijepima. Najčešće fotografiram prirodu: cvijeće, drveće, različito bilje, pejzaže... Nisam onaj "selfie" tip osobe i na fotografijama ne posvećujem pažnju sebi, nego meni važnijim objektima jer smatram da je priroda važna za život.

Lopta je moj veliki prijatelj, a nogomet moj veliki hobi. Pomaže mi da rasteretim misli, izbacim višak energije i odahnem od škole. Treniram u Nogometnom klubu Oštrc. Ponekad mi je naporno trenirati 2-3 puta na tjedan, pa još utakmica, ali ljubav prema lopti brzo pobijedi i s osmijehom na licu dolazim na igralište. Nogomet volim i zbog upoznavanja novih prijatelja i zgodnih cura koje navijaju s tribina.

Patrik Raškaj, 8.b

Moj hobi

Tamara Ožvald, 8.a

Savršeno poslijepodne je ono kada kiša tiho pjeva pod prozorom, u sobi je toplo, a knjiga mi je u ruci. Knjige pružaju utjehu, zagrljaj i toplinu kad se osjećamo sami. Kroz njih upoznajemo svijet, daleke dijelove u kojima nismo bili i ljude koji su različiti kao pahuljice. Nikad nećemo naći dvije iste. Potonuti u taj drugi svijet stvarno je očaravajuće. Likovi su uistinu pokraj mene.

Emil Kudelić, 8.c

Moj najdraži hobi je igranje košarke. Kod kuće imam koš za košarku pa zbog toga svakodnevno igram košarku. Moja kolekcija sastoji se od triju različitih vrsta košarkaških lopta. Razlikuju se po težini i boji. Košarku najčešće igram s tatam ili prijateljima. U košarci se mnogo krećem i tako se osjećam jako dobro. Naravno, volim kad i na tjelesnom igramo košarku.

Lucija Katić, 8.c

Sviranje gitare je moj omiljeni hobi. Sviram od svoje osme godine i pohađam Glazbenu školu u Zaboku. Dok sviram, nije me briga za ostatak svijeta. Odjednom, kao da vrijeme stane. Problemi, brige i stres nestanu. Uđem u neki drugi svijet u kojemu prevladava glazba. Taj svijet možda vi ne razumijete, ali meni to nije važno. Važno je da ga ja razumijem.

Ronjenjem se bavi već 15 godina, a spašava i nestale ljude u moru

Kao član HGSS-a sudjelovao je u prošle dvije godine u akcijama pronalaženja i spašavanja više desetaka ljudi

Pišu

Leona
Miškec,
8.b

Vilim
Kobeščak,
7.a

Luka
Popijač,
7.a

Marko
Stožnik,
8.b

Marko
Bingula,
8.c

Patrik
Raškaj,
8.b

ljam u Hrvatskoj, u posebno specijaliziranim prodavaonicama. Ronjenje je skup sport – zato je i oprema skupa. Kaže se: ako nešto za korištenje na kopnu stoji deset kuna, u moru dođe nekoliko stotina kuna. Primjerice, ronilački sat stoji 5000 kuna, a regulator za disanje 4000 kuna. Kad se oprema jedanput kupi, može dugo trajati ako se održava.

Koliko se dugo bavite ronjenjem? Što Vas je potaknulo da se počnete baviti time?

Ronjenjem se bavim 12 godina. Kad sam bio mali, volio sam gledati dokumentarne emisije Jacquesa Cousteaua o podmorju i uvijek me fascinirala činjenica da svi astronauti – prije nego što odu u Svemir – moraju završiti tečaj ronjenja. Smatra se da je boravak u Svemiru najbliži ronjenju. To me i potaknulo da studiram biologiju koju sam završio na Institutu za oceanografiju i ribarstvo u Splitu. U sklopu izbornih kolegija nudilo se i ronjenje s bocama. S obzirom na to da proučavanje bioraznolikosti mora

iziskuje dosta aktivnosti na terenu, ronjenje nam je bilo od neophodne važnosti.

Od čega se sastoji oprema za ronjenje i gdje ju nabavljate? Je li skupa?

Autonomna ronilačka oprema sastoji se od neoprenskog ronilačkog odijela, maske, peraja, pojasa s olovima, ronilačkog kompenzatora plovnosti, regulatora za disanje, ronilačkog računala i boca.

Jedan zaron i do 50 minuta

Postoji i dodatna oprema, poput podvodne kamere za snimanje, kompasa, noža i ronilačke plutače. Opremu nabav-

Sada nekoliko kratkih pitanja. Na kojoj dubini najčešće ronite? Gdje ste prvi put zaronili? Koliko dugo se zadržavate u vodi? Koliko dugo možete roniti na dah? Koliko duboko ronite na dah?

Budući da se bavim sportsko-rekreativnim ronjenjem, to podrazumijeva ronjenje do dubine 40 metara. S druge strane, postoji i tehničko ronjenje kada se roni do većih dubina, ali za to je potrebna zahtjevnija oprema. Prvi put zaronio sam kraj malog otočića Mrduje između Brača i Šolte. Ronili smo na potopljenoj brodskoj olupini na dubini 20 metara i moram priznati da me bilo malo strah. Vrijeme provedeno u moru

Prvi put zaronio je kraj otočića Mrduje blizu Brača na potopljenoj brodskoj olupini

Najveći koraljni greben kraj Mljeta

Moj hobi

Gosp. Tomislav Bartulović, zaljubljenik u morsko plavetnilo, diplomirao je biologiju na Institutu za oceanografiju i ribarstvo u Splitu

ovisi o dubini i količini zraka u boci. Obično nosimo boce u kojima je 3000 litara zraka, a prosječan zaron na dubini 30-40 metara traje 45 – 50 minuta. Moram priznati da se u zadnje vrijeme slabije bavim ronjenjem na dah, ali u prosjeku mogu tako roniti do dvije minute. Kada ronim na dah, mogu zaroniti do deset metara dubine.

Koje vam je najdraže mjesto na kojem ste ronili?

Mogu reći da sam ronio po cijeloj našoj obali, ali najdraže mi je mjesto Nacionalni park Mljet. Tamo je netaknuta priroda, a podvodna flora i fauna fantastična je. Inače, tamo se nalazi najveći koraljni greben u Sredozemlju s mnoštvom ribe.

Zlatno ronilačko pravilo glasi da se nikad ne roni sam. Nikad! Uvijek se roni u paru radi sigurnosti.

Tomislav Bartulović, učitelj i ronilac

Ronite samo radi ronjenja ili?

Ljubav za ronjenjem i sve vezano uz more postoji još od malih nogu. Osim rada u školi bavim se projektima izrade studija okoliša. Za tu svrhu ronjenje mi je itekako potrebno. U slobodno vrijeme rado fotografiram i snimam podvodni svijet.

Prijedimo sada na vaš drugi hobi. Koliko ste dugo u Hrvatskoj gorskoj službi spašavanja? U kakvim ste intervencijama najčešće sudjelovali?

U HGSS-u sam dvije godine i sudjelujem najčešće u intervencijama traganja i spašavanja na moru i rijekama.

Još uvijek ima malo ronilaca

Obično, kada se na moru dogodi neka nesreća ili netko nestane, naš je zadatak da osobu nađemo. Svake godine bude i do desetak takvih akcija. Najteže je kada moraš tražiti kolegu ronioca. U nas ronjenje još uvijek nije raširen sport pa se mi manje-više svi međusobno znamo.

Opišite jednu intervenciju!

Dobili smo dojavu da je kraj poluotoka Čiova (nedaleko od Splita), prilikom sudara glisera i jedrilice, u moru nestao skiper. S pomorskom policijom i Lučkom kapetanijom Split pokrenuta je akcija traganja. Vidljivost u moru bila je izuzetno loša i bile su jake morske struje. Nakon višesatnog traganja uspjeli smo pronaći samo tijelo. Nažalost, ova akcija imala je tužan kraj.

Koliko ljudi ste uspješno pronašli/spasili?

U akcijama spašavanja i traganja sudjeluje više ljudi jer su te akcije organizacij-

ski po svom obujmu dosta zahtjevne. Ne mogu reći da sam ja osobno ikoga našao ili spasio, ali mogu reći da sam sudjelovao u akcijama u kojima se pronašlo više desetaka ljudi.

Znaju li vaši učenici za vaše hobije?

Često me o tome i pitaju. Kažem im da svakoga mogu naučiti roniti. Jedini je preduvjet znanje plivanja.

Akcije spašavanja vrlo su zahtjevne

PEČE KOLAČE

Za kolače treba uvijek dobra volja

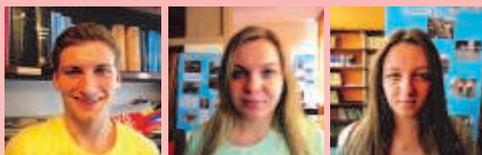
Dosad je naša sugovornica ispekla 800 kolača. Na pitanje koji tajni sastojak imaju njezini kolači, odgovara da su njezine slastice mješavina kontinentalne i dubrovačke tradicije. Čitateljima je objasnila što su to arancini

Pišu

Marko
Bingula,
8.c

Ivona
Huljak,
8.b

Leona
Miškec,
8.b

Kada ste sami ispekli prvi kolač?

Imala sam 19 godina. Bile su to Caruso kocke. Sjećam se, bilo je to za Božić i kolač je uspio. Ispekla sam ga po majčinu receptu i pojela ga je cijela obitelj. Zapravo, kolače sam učila peći uz majku.

Imate li kakve kuharice za kolače?

Imam. Bakine i mamine. Najstarija ima više od 70 godina.

Ima i zlatarskih recepata

Neke moje kuharice imaju i do sto recepata. Naravno, nisam ispekla sve kolače iz tih kuharica.

Pečete li kolače kontinuirano ili samo o nekim posebnim prilikama?

Kolačem pečem uglavnom vikendom, za blagdane i rođendane.

Moj hobi

“Pečenje kolača postao je moj hobi kad sam još kao mlada djevojka shvatila da je teško kupiti domaći kolač bez obzira na cijenu.”

Recite nam koje ste sve kolače ispekli za prošli Božić?

Caruso kocke, vanilin kiflice, zvjezdice, orahove štangice, kuglice od keksa s višnjama, kuglice od čokolade s višnjama, kuglice od smokava, čokoladnu tortu. Pekla sam i pitu od jabuka, po receptu svoje prijateljice iz Zlatara koja je majstor za dizana tijesta kao što su orehnjače, makovnjače i buhtli. Nadam se da nisam nešto zaboravila.

Koliko ste u životu ispekli kolača?

Otpriblike 800.

Volite li Vi osobno više kremaste ili suhe kolače?

I jedne i druge.

Koji je Vaš “favourite cake”?

Ima ih više. Punč torta, kolač od rogača, voćna torta i kuglice od keksa ili smokava.

Najviše puta ispekla sam čokoladne kocke i različite torte na bazi biskvita. Rijetko mi doma nedostaje nešto od sastojaka za kolače. Nešto znam nabaviti u inozemstvu. Pekmez od naranče kupujem u Engleskoj.

Tanja Tomica

Koja je razlika između Vaših kolača i onih iz slastičarnice ili trgovačkog centra?

Moji su rađeni s maslacem, domaćim jajima i kvalitetnom tamnom čokoladom (ako je potrebna).

Po čemu se vaši kolači razlikuju od kolača ostalih domaćica?

Moj sin kaže da su ukusniji. Upotrebljavam sastojke koje kupim u Dubrovniku, a to su arancini i pekmezi od ljute naranče.

“Jedem kolače, i to često”

Arancini su ušecerene korice od naranče, a ljuta naranča specifična je dubrovačka gorka naranča koja služi za pripremu prerađevina i kolača. Ne jede se svježa jer je gorka.

Sadrže li Vaši kolači neki tajni sastojak?

Ne! Moj tajni sastojak je mješavina kontinentalne i dubrovačke tradicije.

S obzirom na vašu zavidnu liniju – jedete li Vi kolače?

Jedem, i to često.

Tko najviše jede Vaše kolače?

Moj sin i moje prijateljice.

Za koji kolač iz Vaših knjiga recepata treba najviše vremena da se pripremi i koliko je to vremena? Za koji najmanje?

JE PRIPREMATI SLASTICE S 19 GODINA. PRVO ŠTO JE NAPRAVILA BILE SU CARUSO KOCKE. SADA JOJ JE TO HOBI

ZA PRSTE POLIZATI

Kolač od rogača i njegova priprema (desno)

IZ BAKINE KUCHARICE

Recept za kolač od rogača

Sastojci:

- 4 jaja
- 1 šalica šećera
- 1 šalica ulja
- 2 žlice ruma
- 1 šalica brašna
- 1 prašak za pecivo
- ½ šalice mlijeka
- 12-15 dag rogača
- 10 dag grožđica
- 3-4 jabuke

Priprema:

Miješati jaja i šećer, dodati ulje i rum. Brašno pomiješano s praškom za pecivo dodati naizmjenice s mlijekom.

Dodati rogač, grožđice, naribati jabuke i polagano izmiješati bez miksera. Peći najmanje 40 minuta na 180 stupnjeva.

Glazura:

- 10 dag čokolade
- 3-5 dag maslaca
- 2 žlice vode
- 2 žlice šećera
- 5 dag arancina
- Malo ušećerenog manga

Arancine i mango posložiti po površini kolača. Na laganoj vatri ostalo zajedno otopiti, preliti po toplom kolaču. Dobar tek!

Moja omiljena punč-torta priprema se dva dana prije jela jer se prvi dan peče biskvit od kojega se trećina potrga i miješa s orasima, čokoladom, rumom, čajem, narančom i limunom. Sljedeći dan priprema se ocaklina roza boje od dvije vrste šećera, limuna, ruma i pekmeza od višanja. I da, dio sastojaka radim sama.

Kuham pekmez od marelica i džem od višanja, meljem čokoladu, a ne kupujem čokoladu u prahu jer je loše kvalitete i ima brašna u sebi te tragove soje. Sama meljem šećer, stavljam višnje u rum, sama zamrzavam sezonsko bobičasto voće. A "najbrži" kolač? Pa, za kolač od rogača, s pečenjem, trebaju dva sata.

Od ove godine u Iskricama imamo nagradnu igru za čitatelje. Hoćete li Vi postaviti pitanje?

Rado. Spomenula sam arancine. Moje pitanje je što su limuncini. Čitatelji neka odgovore donesu u školsku knjižnicu. Osobu s najdetaljnijim odgovorom nardarit ću kutijom kolača za Uskrs.

Moj hobi

Naša sugovornica našminkala je novinarku Iskrice Leonu Miškec. Leona prije (gore desno) i poslije šminkanja (dolje desno)

UZ POSAO VJEROUČITELJICE GĐA ANDREJA JURKI RADO ŠMINKA SVOJE PRIJATELJICE ALI I PRIJATELJE

"Šminka je vjetar u leđa kada treba nekoga zavesti ili kada želimo nekome slomiti srce"

Gđa Jurki rekla nam je kako je jednom dobila i nagradu — za šminkanje svojega dečka, a danas supruga

"Šminkanje sebe odmor je od svakodnevnih poslova i briga"

Hobi vjeroučiteljice gđe Andreje Jurki je šminkanje. Otkad zna za sebe, zanimalo ju je sve vezano uz ljepotu: kako vanjsku, tako i unutarnju. Šminku doživljava kao mali vjetar u leđa kada je potrebno nekoga zavesti ili, pak, nekome slomiti srce. Prvi se put našminkala potajno šminkom starije sestre kada je imala četiri godine. Prva "prava" šminkanja uslijedila su tek sa 17 godina — iako ništa više od malo sjenila i maskare. Šminku je kupovala u lokalnim prodavaonicama jer u to doba kozmetičkih drogerija u Zagorju nije bilo.

Pohađala i tečaj

O šminkanju drugih osoba nije razmišljala do razdoblja u životu kada je bila nezaposlena. Upisala je tečaj vizažizma na Pučkom otvorenom učilištu u Varaždinu. Gđa Jurki "hvatala" je u međuvremenu praksu šminkajući sebe i druge, i to ne samo žene nego

i muškarce. Ispričala nam je kako je jednom osvojila nagradu za svoj rad, i to ni manje ni više nego našminkavši tadašnjeg dečka, a danas supruga.

Najviše ideja na YouTubeu

Uza svoj posao vjeroučiteljice, gđa Andreja Jurki kontinuirano radi na sebi, proširujući svoja znanja te usvajajući nove tehnike i trendove koji se javljaju svakim danom. Najviše ideja nalazi na webu, posebno Youtubeu koji je pun različitih tutorijala za šminkanje. Kao uzore navodi umjetnike za šminku kao što su Wayne Goss, Cherry Dollface, Lisa Eldridge i mnoge druge koji u svojim videoisječcima uza šminku najviše naglašavaju važnost njegovanja unutarnje ljepote. Upravo zato joj je i najdraži citat umjetnika Kevyna Aucoina: "Nikakva količina šminke ne može prikriti ružno srce". (Leona Miškec, 8.b)

UČITELJICA RAZREDNE NASTAVE GĐA VESNA CEBOCI ŠTRIKA OD 19. GODINE

"Pletenje je kao joga. Opušta."

Na pitanje je li bila ponosna na svoj prvi pleteni proizvod, učiteljica Ceboci odgovorila je kako je to bio tako šlampavi uradak da joj i danas od pomisli na njega bježi smijeh. Trebao je, veli, biti šal

Pišu

Patrik
Raškaj,
8.b

Marko
Bingula,
8.c

Ivona
Huljak,
8.b

Leona
Miškec,
8.b

Luka
Popijač,
7.a

Vilim
Kobeščak,
7.a

Kada ste počeli pletiti? U našem kraju to se kaže i štrikati?

Točno. Imala sam nekih 19 godina. Da, imate pravo. Kod nas se veli i štrikati, ali to je germanizam. To znači da smo riječ prihvatili iz njemačkog jezika, koji je u našim krajevima jedno vrijeme bio i službeni.

Što vas je potaknulo da počnete pletiti?

Sviđali su mi se pleteni odjevni predmeti. U to doba bili su vrlo moderni, pa sam i ja poželjela, kako vi to mladi danas kažete, biti "in".

Je li i Vaša majka ili baka plela?

Ne, nego moja svekrva, koja me i naučila vještini pletenja.

Što je bilo prvo što ste sami ispleli?

Trebao je biti šal hahahahah.

Plete se sve manje

Nije nikad dovršen jer je — što sam više plela—postajao sve čvršćim i užim.

Jeste li bili ponosni na svoj prvi pleteni proizvod?

Ne, to je bilo tako šlampavo da mi i danas od pomisli na taj šal bježi smijeh.

Kako se osjećate dok pletete?

Odlično, opuštajuće.

Kojom bojom vune najviše volite pletiti? Gdje se nabavlja vuna i je li ju lako nabaviti?

Nemam omiljenu boju. Čak je i u specijaliziranim trgovinama mali izbor. Plete se sve manje.

Pletete li iz hobija ili i po narudžbi?

Uglavnom je to samo iz hobija. Ono što ispletem darujem obitelji i prijateljima.

Može li se pletenjem zaraditi i jesu li pleteni proizvodi dovoljno cijenjeni?

Za jednu običnu vestu potrebno je najmanje dvadesetak sati rada. A pletiti se može jedan do dva sata najduže. Tada treba promijeniti aktivnost.

Što sve treba da se počne pletiti

Pletenjem se ne može zaraditi. To je hobi. Rekla sam, ništa ne prodajem.

Što nam je uopće sve potrebno da počnemo pletiti?

Volja, ustrajnost, igle za pletenje i odgovarajuća vuna ili konac.

Ako netko od čitatelja želi, vrlo rado ću ga poučiti pletenju.

Vesna Ceboci

Jeste li možda kad u školi imali to kao aktivnost i kakva je bila reakcija djece?

Kad sam počela raditi, imali smo izvan-nastavnu aktivnost ručnog rada. Tako smo se bavili i pletenjem. Učenicima je bilo zanimljivo, a jesu li dalje razvijali tu vještinu, nije mi poznato.

Koje mjesto i vrijeme najčešće birate za uživanje u pletenju?

Najčešće pletem uvečer sjedeći u udobnoj fotelji. Nekad i u hladovini mog dvorišta.

Koji je vaš savjet za sve one koji bi željeli početi pletiti?

Zanimljivo je, opuštajuće i korisno. Pročitala sam da jedan sat pletenja djeluje kao jedan sat vježbe joge.

Moj hobi

Gđa Ceboci kaže da je pletenje zanimljivo, opuštajuće i korisno

PARAJEDRILIČAR

Vinuvši se pod oblake s Ivanščice, pa leteći preko Pregrade i Krapine, gosp. Škrlec bio je u zraku gotovo četiri sata i ukupno preletio 50 kilometara. Najviše leti sa Strahinjčice jer mu je najbliža, a nezaboravan mu je pogled na Soču

Moj hobi

Pišu

Leona

Miškec,

8.b

Marko

Stožnik,

8.b

Vilim

Kobeščak,

7.a

Početak je bio davne 1999.godine.

Je li skupa oprema kojom se koristite?

Imam krilo Ozone (novo, 15.000 kuna), sjedalo (4000 kuna), instrumente: vario-metar, GPS i radiostanicu (4000 kuna), rezervni padobran (2000 kuna), kacigu. To su prosječne cijene opreme, što znači da postoji ona koja je i znatno skuplja. Naravno, rabljena je oprema jeftinija.

Gdje ste prvi put poletjeli?

Prvi put (prvi, tzv "visinski let") poletio sam s Ravne gore, brdu kraj Trakošćana.

Je li Vas bilo strah kada ste prvi put poletjeli?

Da, uvijek me strah kad letim. Ne samo prvi put! Svakoga je strah, samo što neki mogu taj strah prevladati, a neki ne. Iskusni letači kažu da je opasno postati previše siguran u sebe i ne osjećati nikakav strah.

Koliko letova imate iza sebe?

Otprilike 40-ak letova na godinu.

S kojih ste cija skakali?

U Hrvatskoj su to Ravna gora (Trakošćan), Ivanščica, Strahinjčica (Krapina), Plešivica i Japetić (okolica Samobora), Kunagora (Pregrada), Tribalj (Crikvenica) i Kalnik.

Letio i iznad Slovenije

Nekoliko letova bilo je i u Sloveniji (Kobala, Kovk, Lijak, Donačka gora).

Koja je vaša omiljena lokacija?

Omiljena lokacija? Najbliže mi je Strahinjčica s koje i najviše letim. S Ivanščice imam najdulji prelet. Nezaboravan mi je pogled na rijeku Soču s Kobale (Slovenija). Izazov mi predstavljaju i nove lokacije na kojima još nisam letio.

Koliko je trajao vaš najdulji let? Odakle i dokle je to bilo?

Attention! Croatia Airlines kontrolnom centru. Je li vi to već mjesecima tražite Štefa iz Krapine? Upravo smo ga ugledali nedaleko od Mount Everesta!

Koji je Vaš hobi?

Imam više hobija. Bavim se i parajedrenjem (paraglidingom).

Što Vas je potaknulo na taj hobi? Ili, možda, tko?

Inače volim prirodu, planine, čist zrak i tzv. ekstremne sportove.

Kako je sve počelo

Tako sam jedanput, penjući se na brdo, vidio neobične ljude s ogromnim torbama koji su odletjeli s brda, a ja sam se pješice morao spustiti.

S koliko ste se godina počeli baviti parajedrenjem?

ČESTO GA SE MOŽE VIDJETI U PLANINAMA, A NAMA JE ODAO DA JE VELIKI ZALJUBLJENIK U TZV. EKSTREMNE SPORTOVE

OD 1999. GODINE

Najdulje sam bio u zraku malo manje od četiri sata. To je let s Ivanščice, preko Krapi- ne i Pregrade do Zaboka (50 kilometara).

Jeste li kad sudjelovali u natjecanjima?

Postoje natjecanja u preciznom slijetanju (na točku) na kojima još nisam sudjelovao.

O čemu razmišljam tijekom leta? Ima jedna stara izreka: "pustiti mozak na pašu". To je ono što vi uglavnom radite na satu povijesti. Ako je miran let, opuštam se. Uistinu uživam.

Stjepan Škrlec, učitelj i parajedriličar

Natjecanja u preletima bilježe se automatski objavljivanjem leta na mrežnoj stranici. Iako primarno letim iz adrenalinskih poriva, a ne iz natjecateljskih, objavom letova posredno ipak se natječem.

Jeste li ikad letjeli u tandemu?

Jesam. Letio sam tandemom, i kao putnik i kao pilot.

Je li Vam se ikad dogodilo nešto opasno tijekom leta?

Naravno. Prilikom spuštanja (blizu Trakošćana) deformirala mi se kupola padobrana i počeo sam nekontrolirano padati. Uspio sam baciti rezervni padobran i relativno se bezbolno prizemljiti.

Do koje ste se visine vinuli tijekom leta?

Niste me vidjeli kad sam vam mahao s visine 2300 metara iznad Zlatara?

Treba li mnogo teoretskog znanja o vremenskim prilikama?

Treba. Meteorologija se sluša i polaže u sklopu tečaja parajedrenja. Izuzetno je važno poznavati vremenske (ne)prilike. Oblaci, vjetrovi i konfiguracija tla osnovni su pokazatelji termičkih dizanja bez kojih nema ozbiljnijeg letenja. Osim toga, postoje ogromni olujni oblaci (kumulonimbusi) koji letačima predstavljaju smrtnu opasnost ako se prevedi njihov razvoj.

Biste li preporučili letenje svojim učenicima?

Ne! Jer se plašim reakcije roditelja svojih učenika. To je ipak ekstremni sport. Ili, da možda ipak za "nagradu" odvedem u tandemu učenike koji imaju više od deset minusa iz tjelesnoga?! Što mislite?

Gosp. Škrlec uživa u pogledu na našu prelijepu obalu

Pogled s 1900 metara na rodnu Krapinu

Preljepa je priroda odmor za dušu

1

UČITELJICA RAZREDNE NASTAVE GĐA ANITA PETANJEK-MACAN PLEŠE FOLKLOR I VOLI TRADICIJU SVOJEGA KRAJA

Čuvarica zagorske baštine

Plesanje je timski rad i djeca uče raditi u skupini, što je važna životna vještina. Jača samopouzdanje i djeca nemaju strah od javnog nastupa

Pišu
Paola
Gorupec,
4.b

Antonija
Pozaić,
4.b

Učiteljica razredne nastave gđa Anita Petanjek-Macan čuvarica je baštine Hrvatskog zagorja.

Veliki joj je hobi folklor. Sve je počelo 1988. iz ljubavi prema plesu, pjesmi, starinama i rodnoj grudi kada se učlanila u KUD "Ljudevit Gaj" Mače.

Brojna prijateljstva i putovanja

Od 1996. do 2011. bila je voditeljica i osnivačica triju dječjih folklornih skupina, brinula se kao intendant društva o narodnim nošnjama, pjevala u ženskoj vokalnoj skupini KUD-a (današnje Kajde) te bila predsjednica toga društva. Tamo je naučila mnogo narodnih plesova cijele Hrvatske. Puno je putovala po

Hrvatskoj, ali i izvan nje. Najdraža su joj putovanja ona u Rim, Irsku, Poljsku i Njemačku. Uz folklor i rad u KUD-u vežu ju brojna prijateljstva i druženja koja su trajala i nakon proba.

Entuzijizam i odgovornost

Tamo je upoznala bogatstvo zagorske tradicijske kulture, naučila je kako voljeti i očuvati baštinu za buduće naraštaje.

U radu dječje folklorne skupine mogu sudjelovati sva djeca koja to žele. To je aktivnost u kojoj su svi jednako zaslužni za uspjeh. Ne ističu se pojedinci.

Anta Petanjek-Macan

Stručno područje kojim se bavi je dječje folklorno stvaralaštvo i njegova scenska primjena. Također ima status učiteljice folklornog plesa prema kriterijima Hrvatskoga folklornog društva voditelja i koreografa. Osnivala je i vodila folklor-

ne sekcije u nekoliko zagorskih osnovnih škola, a u našoj školi vodi Dječji folklorni ansambl Cvrugdan od njezina dolaska u školu — osam godina.

Osvojila je mnogo nagrada. Spomenimo prvo mjesto na Županijskoj smotri dječjeg stvaralaštva (2004., 2005., 2006., 2007., 2011., 2013.) te prvo mjesto na Državnoj smotri dječjeg folklora (2004., 2006.).

— Dječje folklorno stvaralaštvo odličan je hobi koji kod djeteta razvija velik broj sposobnosti i vještina te koordinira ritmičke, vokalne i plesne potencijale. To je timski rad, učenje rada u skupini što je važna životna vještina. Jača samopouzdanje i oslobađa djecu od nelagode i straha od javnih nastupa.

Važni su htijenje, entuzijizam, savjestnost i odgovornost, i kod djece i kod nas voditelja. Ovi elementi, uz ljubav prema tradiciji i očuvanju tradicijskih vrijednosti, najvažniji su za ispravno prenošenje tih vrijednosti i znanja na buduće čuvarice i nositelje hrvatske tradicijske kulture — poručuje gđa Anita Petanjek-Macan.

Moj hobi

2

1. Zagorska hiža, stalni postav u Žitnici u Sv. Križu Začretju, vrelo je inspiracije gđi Aniti Petanjek-Macan
2. Naša sugovornica pokazuje pisanje na pločici kredom i spužvom, što je djeci nekad predstavljalo pisanku i olovku
3. Najveća ljubav ipak su narodne zagorske nošnje i plesovi

3

I UČITELJICA GEOGRAFIJE GĐA KRISTINA FRUK IMA HOBI

Sama izrađuje unikatni nakit

Svoju zanimaciju ne namjerava pretvoriti u posao

Pišu

**Monika
Petanjek,
7.b**

**Jadranka
Bingula,
7.b**

**Leona
Miškec,
8.b**

Gđa Kristina Fruk počela je nakit izrađivati još u srednjoj školi. Oduvijek je bila kreativna. Svidjela joj se ideja da napravi nešto što se ne može kupiti, nešto što će biti

originalno, unikatno. Počela je s izrađivanjem jednostavnih ogrlica koristeći se različitim materijalima: staklom, drvom, plastikom, fimo masom, kožom, žicom... Materijale nabavlja najčešće u posebnim prodavaonicama ili ih nalazi u prirodi.

Gđa Fruk voli najviše izrađivati ogrlice/lančice te izmjenjivati veličine, boje, oblike i materijale. U izradi se koristi svim bojama, ali prevladavaju topli jesenski tonovi. Gđu Fruk inspiriraju izlozi, nakit na drugim osobama, trenutci.

Za izradu nakita treba inspiracija

Dosad nije izradila mnogo nakita. Riječ je tek o nekoliko većih drvenih kutija punih različita nakita. Ogrlice, narukvice, broševi, naušnice. Ne izrađuje nakit po narudžbi. Dio nakita zadržava za sebe, a dio daruje u povodu različitih prigoda (rođendani, Božić i sl.). Ponekad komadi nakita ne ispadnu baš onako kako ih je zamislila, ali joj je žao raspustiti ih ili preoblikovati. Ostavlja ih da stoje neko vrijeme u kutiji. Na kraju ipak "rastepe" neku ogrlicu i perlice iskoristi za neku drugu priliku. Naša učiteljica geografije ne voli se hvaliti hobijem pa za njega znaju samo neke njezine kolegice i prijateljice, ali učenici ne. Izrađivanje nakita opušta ju, ali sa žaljenjem priznaje kako nema dovoljno vremena posvetiti se tomu. Voli nositi svoj nakit i ne prati posebno modu. Naglašava kako je važno biti svoj, graditi vlastiti stil, prilagoditi trendove sebi, a ne sebe trendovima. Radni joj je prostor trenutačno vrlo uredan jer su svi materijali pospremljeni i složeni u kutijice.

Devet od deset učenika bavi se nekim hobijem

Anketni upitnik sastojao se od osam pitanja i ispunilo ga je 169 učenika, što čini reprezentativni uzorak

Pišu

**Monika
Haban,
7.a**

**Tea
Kramarić,
5.a**

**Nikolina
Pavić,
5.a**

Za potrebe teme školskog lista željeli smo ispitati učenike od četvrtog do osmog razreda Osnovne škole Ante Kovačića u Zlataru o njihovim aktivnostima u slobodno

vrijeme, odnosno hobijima. Anketom za učenike željeli smo ustanoviti koliko se učenika aktivno bavi nekim hobijem. Prije toga proučavali smo na internetu kako se uopće provodi neko istraživanje, što je sve bitno oko toga te kako na kraju rezultate istraživanja predstaviti u listu. Pošli smo od pretpostavke da većina učenika ima neki hobi. Takva pretpostavka, koja se treba dokazati u istraživanju, stručno se zove hipoteza.

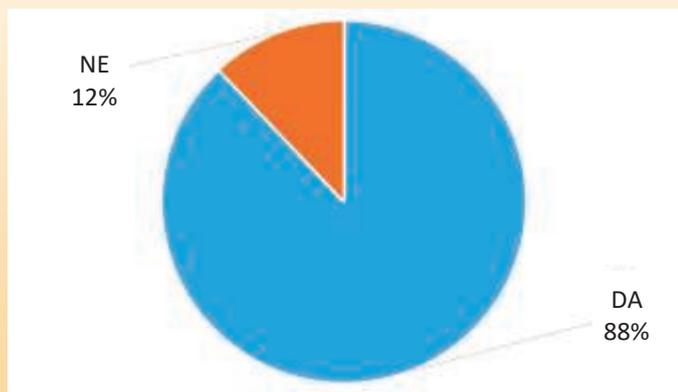
Metodologija istraživanja

U istraživanju je korišten anketni upitnik i u njegovu je popunjavanju sudjelovalo 169 učenika, što je reprezentativni uzorak. Napominjemo kako to nije ukupan broj učenika od četvrtog do osmog razreda jer su neki u doba provedbe upitnika bili opravdano odsutni. Nevažecima smo proglasili tri upitnika jer nisu bili potpuno popunjeni, a učenike smo prije ispunjavanja upitnika zamolili da odgovore na svako pitanje. Upitnik se sastojao od osam pitanja. Ispitanici su upitnik ispunjavali anonimno na SRO-ima te im je za to trebalo 3-5 minuta.

Rezultati i rasprava

Pitanje 1. Imaš li hobi?

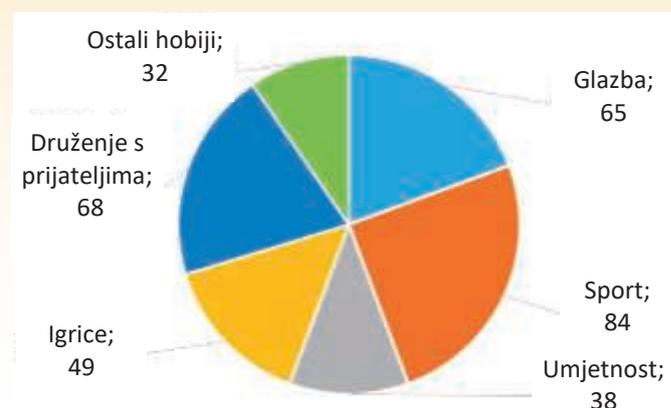
Na prvo pitanje 146 učenika izjasnilo se potvrdno dok se 20 izjasnilo negativno. Grafikonom je rezultat predstavljen u postotcima (grafikon 1.).

Grafikon 1. Kako su učenici Osnovne škole Ante Kovačića u Zlataru odgovorili na pitanje "Imaš li hobi?"

Pitanje 2. Kojim se hobijem/hobijima baviš (možeš označiti više od jednog odgovora)?

S obzirom na to da je u ovom pitanju bila mogućnost višestrukih odgovora, najjasnije ćemo područja interesa prikazati grafikonom (grafikon 2.).

Grafikon 2. Hobiji i broj učenika u zlatarskoj osnovnoj školi koji se bave pojedinim hobijem

Pitanje 3. Koliko dugo se njime/njima baviš?

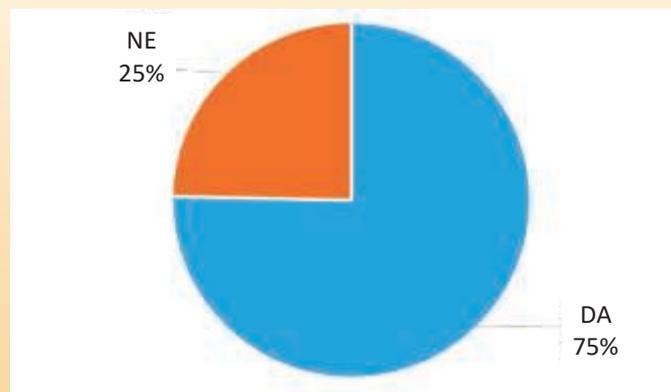
Od 146 ispitanih učenika njih 101 hobijem se bavi duže od dvije godine, 21 do dvije godine, a 24 manje od godinu dana.

Pitanje 4. Imaš li dovoljno vremena da se njime/njima baviš?

Većina ispitanika odgovorila je na ovo pitanje potvrdno. Ispitanici koji su odgovorili negativno uglavnom su učenici sedmih i osmih razreda. Točne postotke možete vidjeti na grafičkom prikazu. (grafikon 3.).

Pitanje 5. Ometa li te hobi u izvršavanju školskih obaveza?

Na ovom pitanju tek je 27 ispitanika odgovorilo potvrdno, a

Grafikon 3. Imaju li učenici dovoljno vremena za bavljenje svojim hobijem/hobijima

njih 119 negativno, što je pokazatelj da uspijevaju uskladiti jedno i drugo.

Pitanje 6. Postoji li hobi kojim bi se želio/željela baviti, ali trenutаčno nemaš vremena i mogućnosti? Ako je odgovor pozitivan, koji bi to hobi bio?

Ovisno o odgovoru na prvo pitanje ispitanici su ili nastavili sa sljedećim pitanjem u upitniku ili su odmah prešli na šesto pitanje. Zanimljivo je da je većina učenika koji su se negativno izjasnili na prvom pitanju i ovdje zaokružila negativan odgo-

vor. To nam pokazuje da nemaju nekih posebnih interesa ili ih je možda potrebno usmjeriti ovisno o njihovim sklonostima i sposobnostima. Većina onih, koji su potvrdno odgovorili na prvo pitanje, na ovome je pitanju odgovorila negativno. Oni koji su pak odgovorili pozitivno kao hobi kojim bi se htjeli baviti naveli su sport (uglavnom nogomet) ili glazbu (pjevanje, sviranje).

Pitanje 7. Koji je hobi najjeftiniji?

Pitanje 8. Koji je hobi najskuplji?

NOGOMETNI TRENER OŠTRCA KOMENTIRA REZULTATE NAŠEG ISTRAŽIVANJA

"Svaki sport zahtijeva volju za treniranjem"

Gosp. Krunoslav Sedak, igrač i trener u Nogometnom klubu "Oštrc" Zlatar, prokomentirao je rezultate našeg istraživanja: "U Zlataru je NK Oštrc sa šest kategorija, od najmlađih do najstarijih: limači (od 7 do 10 god.), mlađi pioniri (od 10 do 12 god.), stariji pioniri (od 12 do 15 god.), juniori (od 15 do 18 god.), seniori (18 god. i stariji) i veterani (33 godine i stariji). Sve kategorije natječu se u Prvoj županijskoj nogometnoj ligi Krapinsko-zagorske županije, osim veterana koji su u drugoj ligi. Sezona je podijeljena na dvije polusezone: jesenski dio i proljetni dio. Jesenski dio počinje krajem kolovoza, a završava sredinom studenoga. Proljetni dio sezone traje od ožujka do lipnja. Treninzi se održavaju triput na tjedan. Utakmice su subotom ili nedjeljom, ovisno o dobnoj sku-

pini. Ja sam trener limača, koji se mogu baviti nogometom s navršenih sedam godina. Njihov trening slaže se tako da im bude zanimljiv, a opet da uče osnove nogometa jer ono što nauče u tom ranom razdoblju zapamte cijeli život. Trening mora sadržavati mnogo različitih elementarnih igara kako bi djeca kontrolirala pokrete svojega tijela. Nakon treninga djeci je priređen sok i slijedi druženje, a poslije svake utakmice hrana i druženje djece i roditelja. Djeca uče kroz nogomet što je to kolektiv, što je to uzajamno poštovanje, ali i stječu naviku slušanja trenera i svojih suigrača. Također, stječu prijateljstva. Zainteresirana djeca, bilo koje dobi, mogu se učlaniti u klub kad god žele. Zapravo, svaki sport zahtijeva volju za treniranjem."

Stariji pioniri NK Oštrc s trenerom gosp. Tomislavom Bobekom

Prije ispunjavanja ankete ispitanicima je objašnjeno kako kod odgovaranja na posljednja dva pitanja razmisle o opremi koja je potrebna da bi se netko bavio određenim hobijem. Vrlo teško bilo bi statistički obraditi dobivene odgovore jer su zaista šaroliki. Ono što možda prevladava kao odgovor na pitanje o najjeftinijem hobiju je druženje s prijateljima, a kao najskuplji hobiji navedeni su neki od sportova (nogomet, skijanje, golf). Često se u odgovorima znalo dogoditi da hobi koji netko smatra najjeftinijim, drugi ispitanik smatra najskuplijim.

Zaključak

S obzirom na dobivene rezultate možemo zaključiti da hobiji imaju vrlo važno mjesto u životima ispitanika — konkretno učenika od četvrtog do osmog razreda Osnovne škole Ante Kovačića u Zlataru. Rezultati su potvrdili našu pretpostavku,

odnosno hipotezu, pokazavši da gotovo 90 posto učenika ima neki hobi. Hobiji svakako utječu na razvoj identiteta svakog pojedinog ispitanika. Također, rezultati su pokazali i široko područje interesa jer je vrlo mali broj ispitanika na drugom pitanju zaokružio samo jedan hobi. Najveći broj ispitanika (25%) naveo je kako se aktivno bavi nekim sportom što je vrlo ohrabrujuće. Nadalje, pozitivna je i činjenica da djeca imaju vremena baviti se onim što vole te da uspijevaju organizirati vrijeme i za školske obaveze. Rezultati ovog upitnika poticaj su i odgojno-obrazovnim djelatnicima i roditeljima da i dalje marljivo pomažu djeci, usmjeravaju ih i potiču na bavljenje hobijima.

Moj hobi

Moj hobi

Što o važnosti hobija kažu...

Marko Bingula i Nikola Delić iskoriste svaki slobodni trenutak za nogomet

SREDNJOŠKOLCI

Ivica Cvetko, 4. r.
Važno je imati hobi zbog kvalitetnog provođenja slobodnog vremena. Hobi je bitan dio razvoja mladog čovjeka.

Marija Rihtarić, 3. r.
Hobiji nam otvaraju dosad nepoznate vidike, a često su i nova vrata u životu. Svatko može pronaći hobi za sebe.

Silvestar Habazin, 3. r.
Hobijem zadovoljavamo naše interese. Tijekom života ljudi mijenjaju svoje hobije jer odrastaju i to je normalno.

Matea Martinić, 3. r.
Hobi je čovjekov bijeg od stvarnosti. Imati hobi znači raditi nešto što voliš, a svakome je potreban "ispušni ventil".

Magda Milički, 3. r.
Bitno je tijekom školovanja imati neku zanimaciju jer takav hobi može pozitivno utjecati na nas i naše obrazovanje.

Dario Miškec, 3. r.
Trebalo biti svestran i nečime se baviti. Hobi može biti pokazatelj društvene bihevioralne razvijenosti.

Katarina Grandavec, 3. r.
Moje slobodno vrijeme ispunjava moj hobi. Raduje me kada svoje sklonosti imam gdje iskazati.

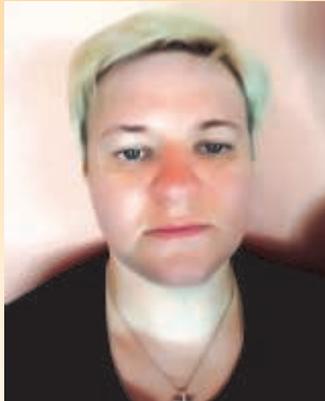
Toni Radman, 4. r.
Bez hobija ne mogu zamisliti vrijeme u kojemu ne radim ono što spada u moje obveze. Hobi me raduje.

RODITELJI UČITELJI

Božica Kobeščak

Hobijem se od najranije dobi jačaju samoorganizacija, samokontrola i samostalnost, a razvijaju se i socijalne vještine.

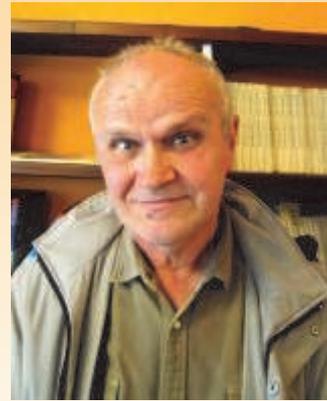
Višnja Škof Bingula

Hobi je bitan da dijete popuni kvalitetno svoje slobodno vrijeme. Neizostavni je dio hobija i stjecanje novih prijateljstava.

Predrag Ceboci

Smatram da je hobi bitan za učenike jer mogu proširiti svoja znanja, vještine, navike i iskustva.

Zvonko Šarčević

Hobi upotpunjuje osobu, odnosno njezino znanje, vještine i navike. Čini ju tako sretnijom. Znači, hobi svakako!

Anera Fijačko, 8. r.

Hobi je važno imati jer tako možemo razvijati našu tjelesnu aktivnost i očuvati zdravlje. Tko ima hobi, ima mnogo prijatelja.

Emanuel Šarkanj, 8. r.

Ljudi koji imaju neki hobi mogu se bolje koncentrirati u školi i na poslu. Tko još nema nikakav hobi — neka ga što prije nađe!

Kladija Hubak, 8. r.

Druženjem s drugima, koji dijele slične interese, osjećamo se slobodnije, prihvaćenije, veselije i — jednostavno bolje.

VRSNJAČI

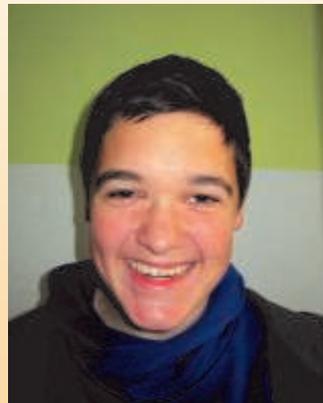
Filip Cvetko, 8. r.

Da nemamo hobi, imali bismo previše slobodnog vremena, Hobiji nas čine kvalitetnijim i sretnijim ljudima.

Dorotea Strelar, 8. r.

Ako u hobi uključimo najboljeg prijatelja, nema boljeg načina da iskoristimo naše slobodno vrijeme.

Domagoj Kovačević, 8. r.

Hobi je važno imati da nam ne bi bilo dosadno. Isto tako, ne manje važno je i to da uz hobi zaboravljamo svoje probleme.

Patrik Petric, 8. r.

Hobijem se stječu radne navike i, u svakom slučaju, bavljenje hobijem bolje je od sjedenja za računalom.

Moj hobi

Vilim, Leona, Marko Stažnik, Luka, Patrik, Matija i Marko Bingula raspravljaju o hobijima sa psihologinjom gđom Ellom Selak Bagarić

RAZGOVARALI SMO SA PSIHOLOGINJOM O TOME ZAŠTO JE VAŽNO DA SVAKO DIJETE IMA NEKU ZANIMACIJU

Bavljenje hobijem pomaže nam da bolje upoznamo sami sebe

— Hobi već od vrtičke dobi — kaže gđa Ella Selak Bagarić iz Poliklinike za zaštitu djece grada Zagreba

Piše
**Vilim
Kobeščak,**
7.a

Želeći što više istražiti o temi koju smo izabrali, odlučili smo pronaći dječjeg psihologa i s njime razgovarati o važnosti hobija. Tako smo Leona Mišek, Marko Stažnik i Patrik Raškaj iz 8.b, Marko Bingula i Matija Behin iz 8.c te Luka Popijač i ja iz 7.a posjetili Polikliniku za zaštitu djece grada Zagreba, a naša je sugovornica u ime ravnateljice Poliklinike prof. dr. sc. Gordane Buljan Flander bila psihologinja iz Odjela dijagnostike i tretmana gđa Ella Selak Bagarić, koja je odgovarala na naša brojna pripremljena pita-

nja. Upoznali smo se i s radom Poliklinike, a vidjeli smo tom prilikom i sobu u kojoj djeluje Udruga Hrabri telefon.

Zašto bi svako dijete trebalo imati hobi?

Postoje tri razloga. Prvi je da nam hobi pomaže da imamo bolju sliku o sebi. Drugi – da se bolje upoznamo. Treći je razlog da nam hobi pomaže da naučimo bolje funkcionirati među vršnjacima i u određenoj strukturi. Što to znači? Ako je hobi, primjerice, nogomet, mora se doći na vrijeme na trening, moraju se poštivati pravila, mora se slušati trenera, uvažavati odluke suca. Dolazimo, isto tako, u situaciju da se suočavamo s problemima koje moramo rješavati,

pritom uvažavajući i drugu stranu, tuđe mišljenje. To će nam jako pomoći jednog dana na poslu kad budemo morali funkcionirati timski. Ali, hobi može biti i individualni sport. I ne samo sport.

Ne olako gubiti samopouzdanje

Tu se dijete uči upornosti i shvaća da se u životu stvari ne dobivaju preko noći.

Kada je najbolje početi s hobijem?

S hobijem se može početi već od vrtičke dobi, znači od treće ili četvrte godine.

Što kada dijete odustane od hobija?

Ne smijemo odmah izgubiti samopouzdanje. Probajmo, izdržimo s nečim što smo počeli barem jedno polugodište.

Hobi i škola mogu zajedno. Trebamo samo naučiti napraviti svoj dnevni i tjedni raspored aktivnosti. Ako u ponedjeljak i četvrtak trebamo učiti matematiku, posvetimo se te dane tomu koliko god je potrebno. No, istodobno se veselimo suboti kada je utakmica ili kada po cijeloj sobi možemo raširiti sličice koje skupljamo. Važno je organizirati svoje aktivnosti. Uvijek može biti vremena za sve.

Ella Selak Bagarić, psihologinja

Ako vidimo da to nije za nas – a dali smo sve od sebe – probajmo onda naći nešto novo.

A što ako dođe ipak do popuštanja u školi? Zbog bavljenja hobiem?

Hobi ne smije previše opterećivati dijete i uzimati mu previše vremena. Postoje super sportaši koji imaju odlične ocjene, ali u takvim slučajevima valja djecu uključiti u preventivno praćenje psihologa da se vidi gdje je granica. Kako treba izgledati dan? Dijete mora imati vremena i za učenje i za hobi. Mora i dio dana provesti s vršnjacima jer nije dobro ako se ne bude s "ekipom".

Primjećuje li se razlika u ponašanju kod djece koja imaju neki hobi i kod djece koja nemaju?

Nema sumnje. Vrijeme koje provedemo baveći se hobiem djeluje preventivno. Primjerice, sportske aktivnosti uče nas zdravom životu i upoznavanju našeg tijela.

Kako izbjeći nevolje?

Dijete koje nema nikakvu strukturiranu aktivnost provodi dan na mobitelu ili pred računalom. I, treba reći ovo: nakon

četiri sata sjedenja za računalom postaje umorno, cijelo vrijeme sjedi u položaju koji nije zdrav, nije bilo uživo s vršnjacima. Na kraju, djetetu koje nema hobi stalno je dosadno i postoji veća šansa da upadne u neku nevolju.

Može li se hobi pretvoriti u posao?

Da! To je fantastična prilika. Isto tako, htjela bih naglasiti još jednu stvar. Odlazak iz osnovne u srednju školu kada je riječ o udaljenijim sredinama. Ako tamo nema kluba pa se ne možete nastaviti baviti sportom kojim ste se dosad bavili, pokažite inicijativu! Zašto čekati da uvijek netko nešto odradi umjesto vas?!

Mi dolazimo iz maloga gradića u Hrvatskom zagorju. Nije isto baviti se hobiem u Zagrebu i u Zlataru. Ne govorimo samo o izboru hobija nego i o financijskom pomaganju od strane gradova?

Imate pravo. Činjenica je da Zagreb nudi djeci velik izbor različitih aktivnosti kojima se ona mogu baviti u svoje slobodno vrijeme. No, svako mjesto, općina ili manji grad trebali bi svojim najmlađim stanovnicima omogućiti izbor barem dvije ili tri aktivnosti kojima bi se oni mogli baviti u svoje slobodno vrijeme. Besplatno!

BROJNE AKTIVNOSTI POLIKLINIKE

Stručnjaci nude pomoć

Poliklinika za zaštitu djece grada Zagreba počela je s radom 23. prosinca 2002., a od 6. rujna 2011. je na adresi Đorđićeva 26, Zagreb. Osnovna svrha Poliklinike za zaštitu djece grada Zagreba pružanje je psihološke, socijalne, psihijatrijske, defektološke i pedijatrijske pomoći djeci s različitim traumatskim iskustvima, kao i njihovim roditeljima, kako bi se bolje i uspješnije nosili s posljedicama takvih iskustava. To prvenstveno uključuje seksualno, fizički i emocionalno zlostavljanu

te zanemarenu djecu, ali i djecu rizičnu za traumatizaciju. U Polikliniku se dolazi na uputnicu, a riječ je o jedinstvenoj ustanovi u ovome dijelu Europe. Tu rade psiholozi, psihijatri, defektolozi, socijalni radnici, pedijatri i medicinske sestre. Uz dijagnostičku i forenzičnu obradu, ti stručnjaci pružaju individualni i grupni savjetodavni rad i podršku djeci i roditeljima. Upravo smo se i mi radi savjeta uputili u Polikliniku za zaštitu djece grada Zagreba na razgovor o hobiima.

Naši učenici s gđom Selak Bagarić pred Poliklinikom

Svatko ima pravo na svoj hobi

Postoji niz dokumenata koji govore o mladima i mogućnostima kako da oni provedu slobodno vrijeme. Temeljni je dokument Konvencija o pravima djeteta, a RH ima Nacionalnu strategiju za prava djece u razdoblju od 2014. do 2020. godine. Što ona nudi, koji su joj ciljevi, a kakvo je trenutačno stanje — otvorena su pitanja

Komentator
Vilim
Kobeščak,
7.a

Što kažu različiti dokumenti o mladima i hobijima? Najbolje mjesto gdje smo to mogli istražiti bilo je Ministarstvo socijalne politike i mladih. Tamo smo se uputili mi, članovi Novinarske skupine, Leona Miškec, Marko Stažnik i Patrik Raškaj iz 8.b, Marko Bingula i Matija Behin iz 8.c te Luka Popijač i ja iz 7.a. U ime ministrice gđe Bernardice Juretić primili su nas gđa mr. sc. Sabina Morosini Turčinović, viša stručna savjetnica u Službi za djecu i obitelj Sektora za socijalnu politiku i politike za djecu, mlade i obitelj te članica Ekspertne skupine za prava djece u Europskoj komisiji, i gđa Maja Grozdanić, viša stručna savjetnica u Službi za djecu i obitelj. Doznali smo koja se to tijela u Hrvatskoj ali i izvan nje bave mladima i njihovim slobodnim vremenom te koji dokumenti govore o tom području.

Kada je riječ o djeci i slobodnom vremenu, dokument od kojega se polazi je Konvencija o pravima djeteta, koja je usvojena na 44. zasjedanju Opće skupštine Ujedinjenih naroda 20. studenoga 1989. godine. Republika Hrvatska stranka je Konvencije o pravima djeteta od 8. listopada 1991. prema Odluci o objavljivanju mnogostranih međunarodnih ugovora kojih je Republika Hrvatska stranka na temelju notifikacija o sukcesiji. Mnogo složenih izraza i imena i sve izgleda vrlo komplicirano.

Uvijek je sve jednostavno

No, zapravo je sve to vrlo jednostavno. Samo treba obratiti pozornost na članak 31. koji ću citirati:

“Države stranke priznaju djetetu pravo na odmor i slobodno vrijeme, na igru i razonodu primjerenu njegovoj dobi, kao i na slobodno sudjelovanje u kulturnom životu i umjetnostima.

Države stranke će poštivati i promicati pravo djeteta na puno sudjelovanje u

kulturnom i umjetničkom životu te poticati stvaranje odgovarajućih i jednakih uvjeta za provođenje kulturnih, umjetničkih, rekreativnih i aktivnosti slobodnog vremena.”

Ja bih to skratio i rekao da svako dijete ima pravo na hobi. No, pitanje je kako napraviti da to i u stvarnosti bude tako, a da ne ostane samo mrtvo slovo na papiru.

Bez dvojbe, rješenje nam nudi Nacionalna strategija za prava djece u Republici Hrvatskoj za razdoblje od 2014. do 2020. godine. Dao sam si truda i pročitao cijeli taj dokument.

Političari vole upotrebljavati komplicirane riječi, pa su tako napisali da strategija nudi multidisciplinarni i sustavni okvir za ispunjenje ciljeva.

A koji su to ciljevi? Pojednostavnit ću i kazati da se Strategijom želi postići djelotvornije promicanje i zaštita prava djece u Republici Hrvatskoj kroz provedbu postojećih međunarodnih i naci-

Patrik Raškaj, Marko Stažnik, Luka Popijač, Leona Miškec, gđa Sabina Morosini Turčinović, gđa Maja Grozdanić, Vilim Kobeščak, Matija Behin i Marko Bingula pred Ministarstvom socijalne politike i mladih

onalnih standarda na području prava djece, promovirajući cjeloviti i integrativni pristup pravima djece. Nije mi namjera u ovome tekstu nabrajati sve te dokumente kojih ima dosta. Želio bih da čitatelj zapamti da postoji Konvencija o pravima djeteta i da zna za taj njezin citirani 31. članak.

Strategijom se želi postići unaprjeđivanje sustava i osiguranje usluga prilagođenih djeci, eliminacija svih oblika nasilja nad djecom, osiguranje prava djece u ranjivim situacijama te osiguranje aktivnog sudjelovanja djece. U ovom prvom cilju spominju se sport, kultura i druge aktivnosti slobodnog vremena.

Autor ovoga teksta sa sugovornicama iz Službe za djecu i obitelj razgovarao je u dvorani na najvišem katu zgrade u kojoj je Ministarstvo socijalne politike i mladih

Kakva je danas situacija? Mislim da se članak 31. nedovoljno uvažava. Što to znači? Nedostaje ili je premalo investiranja države ili tijela lokalne samouprave u stvaranje vremena i prostora za uključivanje djece u spontanu igru, rekreaciju i kreativno izražavanje. Možda je to u velikim gradovima, poput Zagreba, još koliko-toliko zadovoljavajuće, ali nije u manjim sredinama, ruralnim krajevima. Nije tamo gdje žive siromašne obitelji. Njima nisu dostupne kulturne, sportske i druge aktivnosti kojima bi se djeca mogla baviti u slobodno vrijeme. S druge strane, kada do planiranja takvih aktivnosti i dođe, tu su uključeni samo

političari — a djece nema. Doduše, postoje tzv. gradovi ili općine prijatelji djece, no vrlo često se ta njihova "aktivnost za djecu" pretvara u, prije svega, ponosno postavljanje ploče s natpisom "Grad prijatelj djece" na ulazu u naselje. Postoje i tzv. Dječja gradska vijeća, dječji gradonačelnici, no oni često služe samo za fotografiranje s lokalnim političarima. Prinos takvih dječjih institucija daje, negdje sam pročitao, "folklorni karakter" svemu tome. Rijetke su iznimke. Ali ima ih.

Tu su i mediji, internet, društvene mreže. Djeca provode sate i sate na dan uz računalo. Je li to kvalitetno provedeno

slobodno vrijeme? Odgovor ostavljam vama, dragi čitatelji. Ali, ne zaboravite rastuću izloženost elektroničkom nasilju, pornografiji putem interneta! Ili, da kažem samo cyberbullying!

Vrijeme odlazi na instrukcije

Nadalje, vrijeme za slobodno vrijeme. Danas smo pritisnuti da postignemo što bolji uspjeh u školi, da se zaposlimo u dobroj tvrtki koja ima solidne plaće i isplaćuje ih na vrijeme, da završimo što prije i što bolji fakultet — opet radi toga da dobijemo posao u nekom dobrostojećem poduzeću. Sve to tjera nas da što više vremena provedemo za knjigom jer je naš obrazovni sustav takav, znamo i sami a i čujemo preko medija, da "nabubamo što više činjenica". Ne prijedimo olako preko ovih tvrdnji. Na internetu sam pronašao podatak Europske komisije da u nekim državama EU više od 50 posto učenika ide na instrukcije iz nekog predmeta. Znači, i tu ostajemo bez slobodnog vremena.

Ne želim se miješati u politiku. Imam četrnaest godina i mislim da još nije vrijeme za to. Ili jest? Ove školske godine mediji su bili puni te cjelovite kurikularne reforme. Moram priznati da ne znam baš puno o tome. Ali, zapamtio sam da bi nama to trebalo učiniti školovanje zanimljivijim, lakšim, da bismo trebali naučiti ono što će nam biti korisno u svakodnevnom životu, a pogotovu jednog dana na poslu. Možda nam ta ili neka druga reforma obrazovanja jednog dana napokon donese i više slobodnog vremena za bavljenje našim hobijima? Jer, zapamtite, svatko ima pravo na hobi.

KAKO MLADIMA OMOGUĆITI BAVLJENJE HOBIJIMA

Donosimo svih osam ciljeva Strategije za prava djece u RH

Nacionalna strategija za prava djece u Republici Hrvatskoj za razdoblje od 2014. do 2020. navodi taksativno osam ciljeva: podići razinu razumijevanja za djecu značajnih odraslih (roditelji, učitelji, donositelji odluka) o važnosti igre i rekreacijskih aktivnosti za dječju dobrobit, zdravlje i razvoj te važnosti uravnoteženog odnosa između igre i dječjih obveza; osigurati razvoj poticajnih i dostupnih prostora i sigurnih uvjeta u lokalnim zajednicama i odgojno-obrazovnim ustanovama za kvalitetnu igru djece i provođenje raznovrsnih rekreacijskih aktivnosti; osigurati pravo djeteta na igru i raznovrsne aktivnosti u prirodi; osigurati dostupnost kulturnih i umjetničkih aktivnosti djeci; promovirati i osigurati pravo djece na stvara-

laštvo i stvaralaštvo za djecu; poticati i osigurati uvjete za rekreativno bavljenje djece sportom; unaprijediti i osigurati odgojnu i razvojnu ulogu elektroničkih medija; razvijati volonterstvo i međugeneracijsku integraciju u području sporta, kulture i drugih aktivnosti slobodnog vremena djece. Strategija za svaki cilj predviđa niz mjera kojima se pojedini cilj može ostvariti. Spomenimo samo jednu: osiguravanje materijalnih uvjeta za poticanje suradnje lokalnih zajednica i ustanova koje nemaju vlastite ljudske resurse. Navedeni su i nositelji; Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta, Ministarstvo kulture, Ministarstvo socijalne politike i mladih, Ured pravobraniteljice za djecu, općine, gradovi, županije.

Lokot (snimila Petra Sokolić)

Moj hobi

Petra s roditeljima i bratom na izložbi u Gradskoj knjižnici u Zlataru

BIVŠA UČENICA NAŠE ŠKOLE PETRA SOKOLIĆ GOVORI ZA ISKRICE O SVOJEMU BAVLJENJU FOTOGRAFIJOM

"Jako mi je važna podrška obitelji"

Otac je prvi prepoznao Petrin talent i uložio mnogo svojega vremena u njegovo razvijanje. Često odlaze u prirodu i posjećuju različite gradove u Hrvatskoj i izvan nje — samo radi Petrinih fotografija

Gost komentator Petra Sokolić

Mama mi je prije otprilike četiri godine kupila najobičniji mali digitalni fotoaparati koji ja nazivam "igračka" zbog njegove veličine i zato što je mnogo "slabiji" od poluprofesionalnog fotoaparata koji imam sada. Kada sam počela fotografirati malim digitalcem, shvatila sam da ima neku umjetničku opciju u sebi i tako sam se počela ozbiljnije baviti tim hobijem. Iz dana u dan nakupljalo se sve više fotografija, a s vremenom je i njihova kvaliteta porasla. Shvatila sam da tako mogu najbolje upotpuniti svoje slobodno vrijeme.

Mali, pa poluprofesionalni fotić

To razdoblje s malim fotoaparatom trajalo je otprilike godinu i pol. Tada su me roditelji iznenadili poluprofesionalnim fotoaparatom marke Nikon. U kupnji sam ipak i ja pridonijela s malo svojega džeparca.

Od onda ljubav samo raste i iz dana u dan pretvara se u profesiju, to jest zanimanje koje želim studirati i baviti se njime do kraja života. Uostalom, sada sam i učenica Škole za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću u Zaboku. Dosad sam imala i dvije izložbe fotografija: prvu još u OŠ Ante Kovačića Zlatar, čija

Petra u Koprivnici s organizatorom fonatnatječaja (gore) i ocem (dolje)

sam učenica bila do lani, a drugu u Gradskoj knjižnici u Zlataru. Jako me veseli što su ju razgledali i zlatarski osnovnoškolci. Možda to pobudi kod nekoga zanimanje za fotografiranje.

Vjetar u leđa

U mojem je slučaju moj tata prvi u meni prepoznao talent i uložio mnogo svojega vremena u njega. Često odlazimo na izlete na različita i zanimljiva mjesta u prirodi, nekom gradu ili čak izvan Hrvatske — samo radi mojih fotografija.

SREBRO IZ KOPRIVNICE

Prva nagrada bila mi je božićni dar

Prvi natječaj na koji sam poslala svoje fotografije bio je Osmi koprivnički salon fotografije. Za taj sam natječaj saznala od gosp. Denisa Vinceka, školskoga knjižničara iz Osnovne škole. Nisam mogla doći k sebi kad mi je knjižničar javio rezultate. Za kolekciju fotografija Sretna obitelj na okupu dobila sam srebrnu medalju. Prvo državno natjecanje pa odmah medalja. Moj tata, kad sam mu rekla za to, nije mnogo razmišljao i odmah je rekao da idemo na svečanu dodjelu u Koprivnicu. I održao je obećanje. To je bilo u prosincu i bio mi je to divan božićni dar mojih roditelja.

Bili smo tako u Motovunu, Puli, Fažani, Rastokama, Rovinju, Zadru, Trogiru, Drnišu, Kninu, Parku prirode Vransko jezero, Skradinu, Beču... Podrška roditelja uistinu mi je bitna, ne samo zbog financijske strane nego i zbog njihove riječi pohvale i ponosa na njihovim licima, što meni znači sreću i vjetar u leđa za dalje. Ako mi se nađe neki problem na putu, s uspjehom ga preskačem baš zahvaljujući roditeljima. Bez njihova doprinosa u bilo kojem smislu ne bih bila tako daleko gdje sam sad.

ISTRAŽILI SMO KAKO UČENICI VIŠIH RAZREDA NAŠE ŠKOLE TROŠE NOVAC, ŠTEDE LI I ŠTO UOPĆE MISLE O NOVCU

Džeparac nam odlazi na sendviče i sok, a maštamo o egzotičnim putovanjima

Rezultati ankete pokazali su da djecu valja naučiti kako se novcem upravlja i raspolaže te kako se novac racionalno troši

Piše Ana Latin, 5.a

Proveli smo u sklopu našeg rada u skupini Odgoj za demokratsko građanstvo anketu među učenicima viših razreda kako bismo saznali kakva su njihova razmišljanja o novcu i džeparcu. Mislimo da je to jako važna tema jer džeparac uči djecu vrijednosti novca te postavlja temelje za razvoj sposobnosti planiranja trošenja dobivena novca.

Džeparac od pet do 100 kuna

Saznali smo da čak 86 posto učenika naše škole dobiva džeparac. Najviše učenika džeparac dobiva jedanput na tjedan (40%). Prosječna dnevna visina džeparca kreće se od dvije do 20 kuna, a tjedna visina džeparca od pet do 100 kuna. Učenici svoj džeparac najčešće potroše na sendviče, pecivo, sok ili gricalice.

Na pitanje koliko je novac važan, 56 posto učenika odgovorilo je da je važan, ali nije presudan u životu. Ostalima su važniji ljubav i zdravlje.

Čak 68 posto učenika izjavilo je da dio džeparca izdvaja za štednju. Djeca često štede, pokazala je naša anketa, kako bi kupila one stvari koje im čine zadovoljstvo i zabavu. Tako su se na popisu veće kupnje naših učenika našle i sljedeće želje: putovanja, električna gitara, bicikli, quad, mobiteli, motori, računala, vozачka dozvola, koturaljke, kopačke...

Slaba financijska pismenost

Neki učenici novac će potrošiti za darove svojim najmilijima, neki će pomoći svojim roditeljima, a neki uštedeni novac položiti u banku.

Koliko su učenici svjesni gospodarske situacije i vremena u kojemu žive, govori sljedeći podatak. Na pitanje o tome kolika je visina prosječne mjesečne neto plaće u Hrvatskoj, odgovori su se kretali u rasponu od 1000 do 35.000 kuna. Samo 12 posto učenika misli da se plaća kreće od 5000 do 6000 kuna, što je približno točan odgovor o visini prosječne plaće u Hrvatskoj. Podacima Državnog statistiku prosječna

Prema zavodu za mjesečna

neto plaća u Hrvatskoj u 2015. bila je 5711 kuna. Učenici, pokazalo se, nisu upućeni u podatke iz svijeta financija o kojima se, očito je, brinu njihovi roditelji. Zato smo zaključili da je kod djece potrebno razvijati ispravan odnos prema novcu, naučiti ih kako zaraditi novac, kako upravljati i raspolagati novcem te kako ga racionalno trošiti. Te vještine jednako su važne za financijsku budućnost svakog učenika, ali i za društvo u cjelini.

Štedljivosti i pametnom raspolaganju novcem, zaključili smo, djecu treba učiti od rane dobi. Iako je novac "ozbiljna stvar", a raspolaganje njime namijenjeno je odraslima koji zarađuju, i djeci treba usaditi naviku štednje od malih nogu. U potrošačkom društvu u kojemu živimo neophodno je djecu poučiti tomu što je to novac, kakva je njegova vrijednost te kako pametno i racionalno raspolagati njime.

Na pitanje kakav bi posao u životu željeli raditi, 59 posto učenika odgovorilo je da bi radili samo onaj posao koji žele bez obzira na visinu plaće. O tom pitanju 29 posto učenika još uvijek ne razmišlja.

OVISNOSTI

OVISNOST

OVISNOST JE PODLOŽNOST NEKOJ ŠTETNOJ NAVICI KAO ŠTO JE OVISNOST O DROGAMA (NARKOMANIJA), ALKOHOLU (ALKOHOLIZAM) NIKOTINU, KOCKANJU, NOVCU, RADU, HRANI, VIDEO IGRAMA, INTERNETU I DR. OVISNOSTI SE NAJČEŠĆE DIJELE NA FIZIČKE I PSIHICKE.

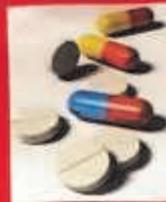

DROGA

POSTOJI VIŠE VRSTA DROGA KOJE DJELUJU NA RAZLIČITE NAČINE. NEKE DROGE OSTAVLIAJU LAKE, A NEKE TEŠKE POSLEDICE. POSTOJE RAZLIČITE VRSTE DROGA: KOKAIN, MARIHUANA, LCD, ECSTASY... NEKE SE UDIŠU, NEKE UNOSE POMOĆU ŠPRICE, NEKE SU TOPIVE U VODI, NEKE SU U OBLIKU ŠARENIM TABLETICA.

PUŠENJE

TO JE NAČIN KONZUMIRANJA DUHANA U OBLIKU CIGARA, CIGARETA I PENOCU LULE. DRUGI OBLIK KONZUMACIJE JE ŽVAKANJE I ŠMRKANJE. PUŠENJE JE ŠTETNA NAVIKA ZA ZDRAVLJE LUDI JER ŠTETNO DJELUJE NA KRVOKILNI SUSTAV I PLUĆA. U HRVATSKOJ JE ZABRANJENA PRODAJA DUHANSKIM PROIZVODA MLADIMA OD 18. DUHAN SADRŽAVA NIKOTIN, A PRILIKOM PUŠENJA SE STVARA KATRAN. OSIM TIH ŠTETNIH TVARI, SADRŽI I TVARI KOJE POTIČU OVISNOST.

POSLEDICE DROGIRANJA:

1. CRVENE OČI
2. ZANEMARIVANJE OSOBNE HIGIJENE
3. GUBLIENJE TEŽINE
4. PORENEĆAJI U SPAVANJU
5. UMOR Ili HIPERAKTIVNOST

FAZE DROGIRANJA

1. FAZA: PROBA
2. FAZA: SVE ČEŠĆE S DROGOM
3. FAZA: NAVIKA
4. FAZA: OVISNOST

ALKOHOL

ALKOHOLIZAM JE KRONIČNA OVISNOST O ALKOHOLNIM PIĆIMA. NA DUŽI ROK UZROKUJE CIJELI NIZ OZBILNIH PROBLEMA SA ZDRAVLJEM KAO ŠTO JE LOŠA RAVNOTEŽA, PRENAGLAŠENA VESELOST, LOŠA KOORDINACIJA I DR. MOŽE DOĆI I DO KONE. PRI PREVELIKIM KONCENTRACIJAMA NASTUPA SHRT ZBOG ZATAJENJA DIŠNOG SUSTAVA.

IGRE NA SREĆU

OVISNOST O IGRAMA NA SREĆU, KOCKANJU, KARTANJU I KLADENJU OZNAČAVA NESPOSOBNOST OSOBE DA ODOBI KOCKANJU I KLADENJU. OVISNIM O IGRAMA NA SREĆU POSTAJE SE ČESTIM ODLASKOM U KLADIONICE. MUŠKARCI SU ČEŠĆE POGOĐENI TOM OVISNOŠĆU.

LIJEKOVI

PREČESTO UZIMANJE LIJEKOVA ISTO IZAZIVA OVISNOST. AKO ČOVJEK NAGLO PRESTANE UZIMATI LIJEKOVI MOŽE DOĆI DO ZDRAVSTVENIH PROBLEMA. VAŽNO JE ZNATI DA POSTOJI VELIKA RAZLIKA IZMEĐU LIJEKOVA NUŽNIH ZA ZDRAVLJE I ONIH KOJI „POMAŽU“ DA SE BOJE OSJEĆAMO.

HRANA

KONZUMIRANJE HRANE ZA ČOVJEKA PREDSTAVLJA POSEBAN UŽITAK. ČOVJEK JEDE HRANU KOJU VOLI, A IZBJEGAVA ONU KOJA MU NIJE UKUSNA. TAKAV SE NAČIN KONZUMACIJE PONEKUJE S OVISNIČKIM PONAŠANJEM. DANAS JE POZNATA OVISNOST O FAST FOOD PREHRANI KOJA UZROKUJE I PRETILOST.

LIJEČENJE

LIJEČENJE JE DUGOTRAJAN PROCES I NEMA GARANCIJE ZA OPORAVAK. DIJELE SE NA AMBULANTNO (OVISNIK SVAKI DAN DOBIVA SUBSTITUT NA RUKU I PIJE GA PRED LIJEČNIKOM) I U ZAJEDNICI ZATVORENOG TIPA BEZ LIJEKOVA UZ RAD. TU OVISNIK OSTAJE KOLIKO JE POTREBNO DA SE STABILIZIRA I OPORAVI.

INTERNET

OVISNOST O INTERNETU JE OBLIK OVISNOSTI O RAČUNALIMA I OZNAČAVA FENOMEN PRETJERANOG KORISTENJA INTERNETA. SVE JE ČEŠĆE PRISUTAN MEĐU MLADIMA KOJI SVOJE SLOBODNO VRIJEME PROVODE ISPRED RAČUNALA ILI NA MOBILTELU.

ORGANIZACIJE

- ŽUPANIJSKI CENTRI ZA SUZBIJANJE I PREVENCIJU OVISNOSTI
- ODJELI OVISNOSTI PRI BOLNICAMA
- TERAPIJSKE ZAJEDNICE KOJE DJELUJU KAO UDRUGE Ili RELIGIJSKE ZAJEDNICE
- TERAPIJSKE ZAJEDNICE KOJE SU USTROJENE I DJELUJU KAO DOHOVI SOCIJALNE SKRBI ZA OVISNIKE

PLAKAT IZRADILI: HUNIKA PETANJEK, ENIK HITREC, KARLA PRAEMOR, PATRICK MIKOVIĆ, DOMINIK HUEB I STJEPAN JELEČKI, 7. b

Čovjeku u besvjesnom stanju otvorite dišne putove – pritiskom ruke na čelo zabacite glavu, s dva prsta na podbratku podignite bradu; usta moraju biti otvorena

Pri imobilizaciji slomljene potkoljenice mogu se iskoristiti i deke te odjevni predmeti

Kod zbrinjavanja ozljeda glave osobito je važno koristiti se sterilnim materijalima

NAUČIMO KAKO PRUŽITI PRVU POMOĆ

Spasimo život!

Posjetite Pomladak Crvenoga križa!
Možda će vam trebati u životu

Piše
**Erin
Latin,
7.a**

Mi, članovi Pomlatka Crvenoga križa s našom voditeljicom gđom Martinom Kurečić Mijatović, dat ćemo vam tri savjeta kako se može pomoći ozlijeđenim osobama, ali ipak, prije nego što se sami upustite u pružanje prve pomoći, savjetujemo vam da nas nekoliko puta posjetite te da vas mi poučimo kako je najbolje postupiti u određenim situacijama.

Besvjesno stanje

Provjerite stanje svijesti (nježno tresti osobu, glasno ju dozivati). Istodobno treba glasno zvati pomoć osoba koje se nalaze u blizini. Provjerite disanje – prislonite svoj obraz iznad usta i nosa osobe bez svijesti, glavu okrenite prema prsnom košu. U tom položaju gledati, slušati, osjećati; provjera disanja traje do deset sekundi. Ako osoba diše normalno, stavite ju u stabilan bočni položaj. To se radi na sljedeći način: kleknite pokraj nesrećenoga; ruku bliže vama stavite pod pravi kut prema tijelu i presavijte ju u laktu, dlan neka bude okrenut prema gore; drugu ruku stavite preko prsa nesrećenoga; šaku stavite uz lice, s dlanom okrenutim prema van; držite mu ruku uz lice; držeći nesrećenoga za natkoljenu nogu koja je dalje od vas, presavijte mu tu nogu u koljenu tako da stopalo bude na tlu; pridržavajte ruku uz lice nesrećenoga; počnite povlačiti nogu koju držite za natkoljenu prema sebi; povlačite nesrećenoga sve dok njegovo presavijeno koljeno ne dotakne tlo; namjestite glavu u položaj u kojemu će dišni put biti otvoren; zabacite glavu nesrećenoga unatrag (ako je potrebno, namjestite ruku pod licem nesrećenoga); namjestite nogu tako da je bedro pod pravim kutom prema kuku. Nesrećeni je sada potpuno stabilan.

Prijelom potkoljenice

Ozlijeđeni dio tijela treba staviti u stanje mirovanja, odnosno treba ga imobilizirati. Za imobilizaciju koriste se trokutaste marame i različita priručna sredstva: novine, daščice, deke, odjevni predmeti i sl. Da biste osigurali potpuno mirovanje slomljene kosti, imobilizirajte slomljenu kost, susjedne zglobove uza slomljenu kost i dvije trećine kosti uza svaki od susjednih zglobova. Između zdrave i ozlijeđene noge stavlja se deka te se lagano podiže ozlijeđena noga da bi se mogle provući trokutaste marame. Zatim slijedi imobilizacija vezanjem trokutastih marama.

Ozljeda glave

Otvorenu ozljedu glave prvo ćemo pokriti sterilnim materijalom kako bi se spriječio nastanak sekundarne infekcije, a zatim ćemo sterilni materijal učvrstiti trokutastom maramom. **I, ne zaboravite brojeve 112 i 194!**

FOTOPRIČA SLIJEDITE NAŠE UPUTE I ULJEPŠAJTE SI BLAGDANE

Izradite sami ukrase za Uskrs!

Za Uskrs se boje jaja. Mi, članovi Novinarske skupine s našim knjižničarom gosp. Denisom Vincekom, i mi, učenici 4.b razreda s učiteljicom gđom Anitom Petanjek-Macan, odlučili smo vam pokazati, "korak po korak", kako to sami možete napraviti kod kuće i ukrasiti uskrsni stol. Što vam za to treba? Mnogo dobre volje, to je ono najvažnije. Jaja. Pastele, svijeća, konac. Budući da se koriste svijeća i njezin plamen, nikako nemojte bojiti pisanice sami. Uvijek uz prisustvo mame, tate, bake, djeda.

Nećemo vam govoriti kako se ispuhuju jaja. Pa to danas znaju sva djeca i sigurno ste to već radili. Doma ili u školi. Dakle, to vam ide ovako. Odaberete pastelu i zagrijete ju na plamenu svijeće – i jaja ukrašavajte kako god vam pradi mašta. Sačekajte da se boja osuši. Kroz (prije bojenja) ispuhano i probušeno jaje provedete konac i možete pisanicu objesiti na grančicu ili stavite obojena jaja u neku košaricu. Na fotografijama uz ovaj tekst možete vidjeti kako se što radi. (Lucija Raškaj, 6.a)

ČETVRTAŠ TOMO VALJAK ISPRIČAO NAM JE O SVOJIM ODLASCIMA S RODITELJIMA NA MAKSIMIRSKI STADION

Kako se pravi navijač treba pripremiti za nogometnu tekmu

Ulaznicu kupite putem interneta! Ako kupujete na šalteru pred stadionom, dugo ćete čekati u redu

Piše
**Tomo
Valjak,
4.a**

Naš najveći nogometni stadion je Maksimir. Nalazi se u Zagrebu i na njemu igra utakmice GNK Dinamo. Srećom, stadion je od Zlatara udaljen samo sat vožnje autom, pa nije preveliki problem doći do njega.

Za neke od utakmica koje Dinamo igra kao domaćin ili "kod kuće" ulaznice znaju biti po deset kuna. Za istinskog navijača to je prilika da s cijelom obitelji ode na stadion. Ako navijač krene već u 17 sati iz Zlatara, znači da će u 18 sati biti kraj Maksimira.

Idete li do stadiona javnim prijevozom, ZET (Zagrebački električni tramvaj) dovest će vas do samog ulaza na stadion. Do stajališta na Maksimirskoj ulici voze tramvaji broj 4, 7, 11 i 12, a do stajališta na Sveticama tramvaji broj 1, 9 i 17.

Ulaznica na ime i prezime

To se običnom čovjeku može činiti prerano jer utakmica počinje tek u 18:45 sati. Ali, pravi navijač zna da će i dva

sata prije početka utakmice teško naći dobar i besplatan parking. Isto tako, običan čovjek, koji ne ide često na utakmice, može se iznenaditi kad vidi koliki je red za kupnju ulaznica za utakmicu. Ponekad se za ulaznice treba čekati u redu i do dva sata, pa se onda na utakmicu stigne tek na drugo poluvrijeme. Zašto to tako dugo traje? Zato što se ulaznice kupuju uz osobnu iskaznicu i na ulaznici mora pisati vaše ime i prezime. Nema više toga da ćeš doći na šalter, reći koliko komada ulaznica trebaš, platiti ih i gotovo.

Izlazak sa stadiona traje...

Prvi put se tako možeš i "zeznuti" i misliti da ćeš kupiti ulaznicu na Maksimiru — pa čekaš u redu sat i pol. Međutim, drugi put ćeš ulaznicu kupiti kod kuće, preko interneta, pa ćeš na stadionu samo prošetati kroz automate, prislonivši na njih kod s ulaznice.

Ali to ne znači da možeš na stadion. Ne! Tada dolaziš do kontrole koja te pretrese, tebe i tvoje osobne stvari i sve što misliš unijeti na stadion. Uglavnom, svu

hranu i piće trebaš ostaviti u košaricu jer osiguranje ne dopušta da se to unosi na stadion. Ako naiđeš na nekog "milostivog", možda ti dopusti da uneseš grickalice i vodu za djecu, ali s boce vode treba skinuti čep.

I tako možeš ući na stadion sat prije početka utakmice. Što raditi još sat vremena? Možeš gledati kako se pune susjedne tribine, slušati glazbu, pjevati, navijati, gledati reklame na semaforu, slikati se, gledati igrače kako se zagrijavaju, ljude kako non-stop ulaze, kako pada noć.

I tada, napokon, počinje utakmica. Momčadi istrčavaju na travnjak. U stanici između dvaju poluvremena može se prošetati, kupiti jelo i piće te se vratiti natrag na svoje mjesto.

Kada je utakmica gotova, ide se kući, ali vrlo sporo, jer sa stadiona izlazi nekoliko tisuća gledatelja. Da se stigne do auta u nekoj uličici, može proći i do pola sata. I tako, navijači, ispunjeni i oduševljeni, ako je Dinamo pobijedio, odlaze kući. Ili, ako je izgubio, odlaze žalosni.

NEPISANA PRAVILA

Tko gdje sjedi

Ako sjediš jako visoko na tribinama, nećeš moći vidjeti brojeve na dresovima igrača. Nećeš moći prepoznati sve igrače. Najvatreniji navijači Dinama Bad Blue Boysi sjede na sjevernoj tribini. "Običan narod" sjedi na istoku, a "privilegirani" na zapadu. Na južnoj tribini možeš prebrojiti na prste gostujuće navijače. Navijači su oboružani navijačkim rekvizitima, a to su bubnjevi, trube, šalovi, kape, majice, zastave... Navijanje počinje tako da se sa sjevera čuje: "Dinamo!!!", a ostatak stadiona viče: "Zagreb!!!" Kako utakmica traje sat i pol, normalno je da navijači ogladne i ožedne. Zbog toga tijekom utakmice stadionom hodaju prodavači kokica, hot-doga, sokova, piva (za odrasle!) i vode.

Na utakmicama Lige prvaka maksimirske su tribine uvijek pune. Na domaćim utakmicama mjesto će se naći bez problema

OSMAŠICA LEONA MIŠKEC, NAKON LETA U OSLO, GOVORI ŠTO SVE TREBA IMATI NA UMU PRIJE TAKVA PUTA

Putuješ avionom sam? Ovo ne smiješ zaboraviti!

Najvažnije je u zračnu luku doći dva sata prije leta jer treba predati prtljagu, uzeti kartu i proći kontrolu

Leona je fotografirala Boeing 737-800 tvrtke Norwegian Airlines, kojim je putovala

Svako putovanje avionom donosi sa sobom manju ili veću dozu uzbuđenja bez obzira na to koliko imate godina. Ako vam je to prvi let, uzbuđenje je sigurno veće; možda će vas čak obuzeti i mala doza straha ili neizvjesnosti jer – osim priča prijatelja ili onoga što ste prije leta pročitali na internetu – ne znate kako to sve izgleda.

Sigurno je sigurno

Dodatno se sve komplicira, ili da budem blaža, zapetljava, ako ste maloljetnik i putujete avionom sami. Prije nego što vam ispričam svoju priču, reći ću vam

da sve to uopće nije tako strašno. Krenimo redom. U Resnik, splitsku zračnu luku – ili aerodrom, kako to većina još uvijek zove, stigla sam dva sata prije leta. Zašto? Znae kako kaže ona narodna: sigurno je sigurno. Šalim se. Kod letova u inozemstvo, takva je procedura. Dolaskom na aerodrom, dočekala me neočekivana gužva, ali sam strpljivo čekala u redu da preuzmem kartu za ukrcaj. Da, zaboravila sam reći, kartu mi je kupila putem interneta mama kojoj sam putovala u Oslo, norveški glavni grad. Fenomenalno je što današnja tehnika radi. Predala sam osobnu iskaznicu

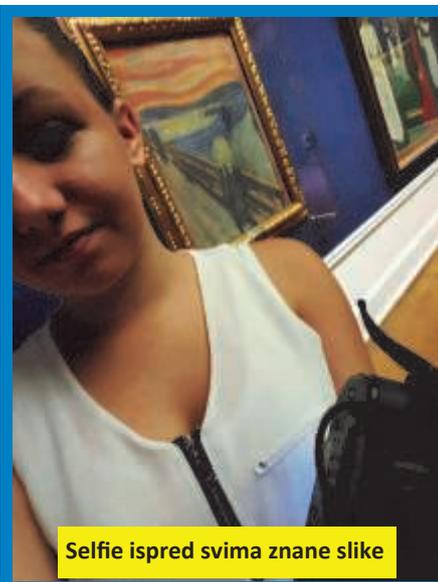
na šalteru, službenik je utipkao moje ime i u računalu odmah vidio kamo putujem i kojim letom. Isprintao mi je kartu za ukrcaj nakon što sam mu predala veliku putnu torbu. Da sada ne objašnjavam, svakako nabavite ili posudite od nekog torbu koja ima kotačiće. Lakše je gurati nego tegliti deset kila stvari (koje će vam trebati i koje neće hahah).

Što se ne smije

Sljedeći korak je prolaz kroz kontrolu. Iz ruksaka sam morala izvaditi mobitel, skinuti sat i jaknu te sve to staviti u jednu kutiju jer to posebno prolazi rendgensku kontrolu. Vidjela sam da su neki morali skinuti remen s hlača. Djelatnici su me usto pitali imam li možda još koji električni aparat u ruksaku. Znači, imate li takvo što, laptop, tablet ili fotoaparatus također moraju u tu kutiju. Pitali su me imam li kakvu tekućinu u ruksaku. Jedan mladić prije mene imao je bocu s negaziranom vodom od pola litre i to su mu uzeli i bacili u koš. Najbolje je pročitati na internetu što ne smije biti u ručnoj prtljazi i to nemojte unositi u avion.

Kroz kontrolu je sa mnom prošao i mamin suprug. Tamo sam dobila "pratnju", jednu simpatičnu djelatnicu koja me uputila u čekaonicu, a ubrzo odvela do izlaza za ukrcaj i u avion sam ušla prva. Tamo su me "preuzele" stjuardese, koje su me smjestile i ljubazno uslužile. Tijekom leta ispitivale su me je li sve u redu i trebam li nešto. Nakon što smo sletjeli, stjuardese su me "predale" djelatnici zračne luke u Oslu s kojom sam busom putovala do izlaza gdje sam pokupila svoju prtljagu. Tamo me čekala majka, koja me "preuzela" – ali tek nakon što je pokazala svoju osobnu iskaznicu i potpisala se.

Da ponovim, moje prvo samostalno putovanje avionom, mene koja imam 14 godina, nije uopće bilo strašno. Bilo je prekrasno iskustvo. Radujem se sljedećem letu. **(Leona Miškec, 8.b)**

Selfie ispred svima znane slike

ČESTO NA METI LOPOVA

Znameniti Krik

U Oslu sam posjetila i Nacionalnu galeriju gdje su izložene Munchove slike, a jedna od njih je Krik. To je najpoznatija slika norveškog ekspresionista Edvarda Muncha koja prikazuje užasnutu, pomalo demonsku figuru kako stoji na mostu nasuprot krvavocrvenog neba. Munch je stvorio nekoliko verzija slike koje su u različitim muzejima i privatnim zbirkama. Krik je bio meta mnogih krađa. Prva krađa bila je 1994., kada je ukraden original iz Osla, no slika je ubrzo vraćena. Godine 2004. slika je, ponovo ukradena, ovaj put iz Munchovog muzeja i nađena je 2006. godine.

Glazbene svečanosti

Zlatarski zborashi ponovno zlatni

VARAŽDIN — Zborashi Osnovne škole Ante Kovačića iz Zlatara osvojili su prvu nagradu i zlatnu plaketu na Glazbenim svečanostima hrvatske mladeži u Varaždinu. To je 16. zlato pjevačkog zbora zlatarske škole na tom natjecanju koje je državnoga karaktera. Kako ističe voditeljica pjevačkog zbora gđa Josipa Hopek, riječ je o velikom uspjehu jer se u Varaždinu okupilo 1400 učenika iz cijele Hrvatske i za što bolje mjesto borilo se čak 36 zborova. (Dominik Hleb, 7.b)

LiDraNo

Novinarski rad Ane Latin i Iskrice predloženi za državnu razinu

KRAPINA — Reportaža "Lijepo je živjeti u našem Zagorju" Ane Latin predložena je na Županijskoj smotri LiDraNo za državnu razinu. Anina mentorica je gđa Nevenka Šušljek. U kategoriji školskih listova, naš školski list Zlatarske Iskrice pohvaljen je od strane Stručnog povjerenstva i također predložen za Državnu smotru LiDraNo 2016. Urednik prošloga broja bio je Marko Stažnik, a mentor gosp. Denis Vincek. (Karlo Bogi, 7.b)

Andro sa svojom mentoricom gđom Ninom Posarić

ANDRO KLANCIR SEDMI NA DRŽAVNOM NATJECANJU IZ INFORMATIKE

"Nagrada za moj trud"

Naš osmaš izuzetno je zadovoljan postignutim rezultatom i kaže da je to plod rješavanja svih zadataka u prošle četiri školske godine

U utorak, 15. ožujka, probudio sam se uzbuđen i pun iščekivanja. Bio je to dan odlaska u Primošten, na Državno natjecanje iz informatike. Polazak je bio u 8, a naš autobus stigao je na odredište u 14 sati. Odmah smo dobili sobe u hotelu i ostatak dana za odmor. Ja sam iskoristio priliku i ponovio gradivo.

Minute prolazile kao sati

Prošetao sam hotelom kako bih ga upoznao. Natjecanje iz Osnova informatike održavalo se sljedećeg jutra. Minute su prolazile kao sati. Ozračje je bilo nape-to, a ja sam nestrpljivo iščekivao početak. Natjecanje je počelo u 11 sati. Za

Zadatke smo rješavali pomoću računala, pa rezultate uopće nismo dugo čekali.

Andro Klancir, 8.a

rješavanje smo imali 90 minuta. Za manje od jednog sata nakon toga već sam saznao na kojemu sam mjestu.

Zna i srednjoškolsko gradivo

Osvojio sam odlično sedmo mjesto u konkurenciji 18 učenika osnovnih škola iz cijele Hrvatske. Izuzetno sam zadovoljan tim rezultatom koji je najbolja nagrada za trud i rješavanje svih zadataka u prošle četiri godine. Za postignuti uspjeh dobio sam pohvalnicu.

Nakon natjecanja ostala su mi još dva slobodna dana koja sam uglavnom proveo s prijateljima iz sobe. Šetali smo s našim učiteljicama gradom i divili se njegovim ljepotama. Svako jutro, podne i večer dočekao nas je švedski stol u hotelskom restoranu.

U petak je na rasporedu bilo zatvaranje natjecanja i dodjela priznanja najboljima, a onda je uslijedio povratak u Zlatar, u koji smo došli u večernjim satima. Za mene su to bila četiri prekrasna dana; u Primoštenu sam upoznao nove prijatelje i skupio vrijedne uspomene. Ništa od toga ne bi bilo moguće bez moje učiteljice gđe Nine Posarić koja je uložila golem trud i stalno me ohrabivala. Zahvaljujući njoj naučio sam gradivo osnovne i dijelom srednje škole, što će mi sigurno biti korisno u budućnosti. (Andro Klancir, 8.a)

LIK 2016.

Helenin rad među najboljima

OROSLAVJE — Na Županijskoj smotri likovnog stvaralaštva – LIK 2016. koja je održana u Osnovnoj školi Oroslavje sudjelovali su i učenici zlatarske osnovne škole pod vodstvom mentora, učitelja likovne kulture gosp. Zvonka Šarčevića. Rad Helene Borovčak iz 5.b razreda u tehnici karton-tisak bio je među najboljima i predložen je za državni LIK 2016. (Karlo Bogi, 7.b)

Pozdrav kaju

Zapažen nastup Cvirgudana na Tjednu kajkavske kulture

KRAPINA — Dječji folklorni ansambel Cvirgudan već se u kolovozu spremao za tradicionalni nastup na Tjednu kajkavske kulture u Krapini. Prvu nedjelju u rujnu na priredbi Pozdrav kaju, osim folkloriša, nastupila je i zlatarska školska tamburaška skupina pod vodstvom gosp. Roberta Mihovilića. Predstavili su se razigranom koreografijom dječjih igara i pjesama iz Hrvatskog zagorja naziva Hopa, cupa, sim, pak tam, pod mentorstvom voditeljice gđe Anite Petanjek-Macan. (Antonija Požaić, 4.b)

VEĆ DVIJE GODINE S NAŠIM FOTOGRAFIJAMA OBILJEŽAVAMO NOĆ KNJIGE

Marko & Marko dobili zahvalnice iz Požege

Marko Stažnik i Marko Bingula s gđom ravnateljicom

Fotografirana osoba trebala je biti povezana s naslovnicom knjige

Pišu
Dominik Karlo
Hleb, Bogi,
7.b 7.b

Ravnateljica OŠ Ante Kovačića gđa Rajna Borovčak

“Ja sam knjiga”

Ovo je drugu godinu zaredom da zlatarska škola zapaženo sudjeluje na tom

državnom fotonatječaju koji se održava uz Noć knjige, a ove su godine zahvalnice iz Požege dobili za svoje fotouratke Marko Stažnik iz 8.b i Marko Bingula iz 8.c razreda. Tema natječaja bila je Knjiga za svaki dan — ja sam knjiga.

čestitala je sudionici- ma držav- nog foto- natječaja Knjiga za svaki dan, koji orga- nizira Gradska knjižnica Požege.

Kako su nastale fotografije

— Bit natječaja bila je u tome da je osoba na fotografiji povezana s naslovnicom knjige koju čita. Moj imenjak i ja odlučili smo se za motive i nastale su fotografije za koje smo u Požegi dobili odlične komentare — rekao je Marko Bingula. Markov i Markov mentor bio je školski knjižničar gosp. Denis Vincek.

Pipi Duga Čarapa snimio Marko Stažnik, 8.b

Damjan: malo čitanja, malo bicikliranja snimio Marko Bingula, 8.c

snimio Patrik Raškaj, 8.b

Sigurni internet

Veliko priznanje Hrabrog telefona Marku Binguli

ZAGREB — Učenik Marko Bingula iz 8.c bio je ove godine uključen u aktivnosti koje su promicale širenje znanja o sigurnosti na internetu te kako suzbiti govor mržnje na internetu. Riječ je o aktivnosti "Sigurno surfaj - stop nasilju i govoru mržnje na internetu!". Markov angažman prepoznala je Udruga Hrabri telefon te mu dodijelila zahvalnicu. Mentor Marka Bingule bio je naš knjižničar gosp. Denis Vincek. (Leona Mišek, 8.b)

Djeca potrošači

Učenički projekt pohvaljen na Državnoj smotri u Gornjogradskoj gimnaziji

ZAGREB — Učenice Jadranka Bingula, Marta Kunić, Dorotea Bajzek iz 7.b te Patricija Hanžek iz 6.a razreda predstavile su zlatarsku osnovnu školu s projektom Djeca potrošači na Državnoj smotri projekata iz područja Građanskog odgoja i obrazovanja. U Gornjogradskoj gimnaziji u Zagrebu izlagale su sigurno i uvjerljivo te uspješno obranile znanja i stavove o djeci potrošačima. Prosudbeno povjerenstvo pohvalilo je odabir teme, naglašavajući kako edukacija o potrošačkim pravima nije potrebna samo djeci nego i odraslima. Članice povjerenstva dale su im prijedloge i smjernice za dalje djelovanje skupine Odgoj za demokratsko građanstvo. Mentorica učenica bila je gđa Kristina Fruk. (Jadranka Bingula, 7.b)

FOTOGRAFIJA PATRIKA RAŠKAJA MEĐU SEDAM NAJBOLJIH U ŽUPANIJI

Volonterka Sara

Pišu
Dominik Karlo
Hleb, Bogi,
7.b 7.b

Sara Pondeljak ima 17 godina i ide u treći razred pregradske gimnazije. Od 2014. volontira

u Gradskoj knjižnici Pregrada. Kaže: "Unatoč brojnim prednostima volontiranja u našem društvu još uvijek nije našlo mjesto koje mu pripada."

Vršnjaci joj se čude

Moji vršnjaci često mi se čude kad im kažem što radim, a pogotovu kad im

kažem da za to ne dobijem nikakav novac. Ma, ja bih platila da to radim, toliko to volim!"

Učenik 8.b razreda Patrik Raškaj znao je za volontersku aktivnost mlade Pregradčanke Sare Pondeljak, fotografirao ju i poslao tu fotografiju na natječaj "Volontirati je lako - to može svatko!"

VolontirAJMO

Natječaj je proveden u sklopu projekta Volonterski centar VolontirAJMO koji provodi Mreža udruga Zagor.

Na natječaj je pristiglo mnoštvo fotografija, a u katalogu radova objavljeno je sedam najboljih. Među njima je i fotografija Sare koju je snimio Patrik.

V UČENIKE SEDMIH I OSMIH RAZREDA NAŠE ŠKOLE PITALI SMO DAJU LI PREDNOST LEKTIRI ILI PAK ŠTO UČENICI ČITAJU:

Učenici su u svojim odgovorima podijeljeni. Otprilike isti ih je broj sklon "klasičnom" načinu i "modernom" načinu čitanja. I jedni i drugi imaju svoje razloge, a samo deset posto učenika zna za portal eLektire. Tek četvero ispitanika pročitao je dosad barem jednu cjelovitu digitaliziranu knjigu

Ovakvo ili onako — bitno je da se čita!

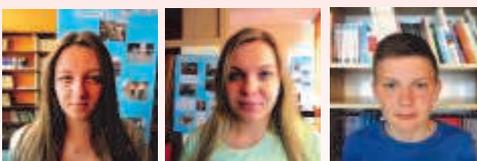

Pišu

**Leona
Miškec,
8.b**

**Ivona
Huljak,
8.b**

**Patrik
Raškaj,
8.b**

Kako bismo istražili čitaju li učenici naše škole radije knjige u tiskanom obliku ili e-knjige, odlučili smo provesti anketu među učenicima sedmih i osmih razreda.

U anketnom upitniku učenici su na prvo pitanje trebali odgovoriti koji bi oblik lektire radije čitali. U drugom su pitanju trebali objasniti zašto prednost daju "klasičnim", odnosno cjelovitim digitaliziranim knjigama. Treće pitanje bilo je da navedu točan naziv ili adresu mrežne stranice na kojoj se mogu čitati cjelovita digitalizirana djela. Četvrto pitanje bilo je da se izjasne čitaju li lektiru putem te stranice. Zadnje pitanje bilo je *Od koga ste čuli za tu stranicu?*

Pripremajući se za istraživanje naučili smo da se ovakvo istraživanje naziva "podijeli pa skupi anketa".

Nismo išli na više pitanja jer smo htjeli da ispitanici zadrže maksimalnu koncentraciju. Upitnik su rješavali na satovima razrednog odjeljenja i za njegovo ispunjavanje trebalo im je u prosjeku 15 minuta.

Svatko ima svoje razloge

Učenici su se, pokazala je anketa, podijelili, dajući gotovo zanemarivu prednost prema e-lektiri (vidi grafikon na desnoj stranici dole). Konkretno, 45 posto učenika radije bi čitalo cijelu knjigu u tiskanom obliku, a 55 posto učenika cijelu digitaliziranu knjigu.

Razlozi zbog kojih učenici misle da je lakše čitati knjigu u tiskanom obliku (bilo je moguće napisati više odgovora) mogu se svesti

Za lektiru

Lana Orsag, 7.a

Radije čitam "papirnatu" knjigu jer ne volim ovisiti o internetu koji treba za čitanje e-knjige.

Gordan Vuk, 8.b

U tiskanoj knjizi mogu zabilježiti na kojoj sam stranici stao. Volim šarene bookmarkere.

Monika Haban, 7.a

E-knjiga? Od takve knjige bole me oči i to me umara. Zato, "obična" knjiga.

E-LEKTIRI I ZAMOLILI IH DA NAM SVOJE ODGOVORE POTANKO OBRAZLOŽE

KNJIGE ILI E-KNJIGE?

Za e-lektiru

Matija Behin, 8.c

E-lektira je moj izbor. Nudi tekst i multimediju. Obilje zvučnih zapisa i videoisječaka.

Lidija Kadoić, 7.a

Najgore mi je kad knjige nema u knjižnici. Dođem i vratim se praznih ruku. Zato, e-lektira.

Emil Kudelić, 8.c

Zapravo, volim pročitati i tiskanu i digitaliziranu knjigu. Možda tek mala prednost e-lektiri.

na sljedeće: “mogu se bolje koncentrirati” (45 ispitanika), “čitanje tiskane knjige manje umara oči” (40 ispitanika), “ne ovisimo o internetu” (35 ispitanika), “ne bole oči” (25 ispitanika), “može se zabilježiti gdje smo stali” (15 ispitanika).

Za eLektire čuli — na Facebooku

Razlozi zbog kojih učenici misle da je lakše čitati knjigu u digitaliziranom obliku su sljedeći: “u školskim knjižnicama vrlo često nema uopće ili nema dovoljno djela koja su na popisu obvezne lektire ili popisu knjiga za slobodno čitanje pa je e-lektira dobro došla kao rješenje u takvim slučajevima”, “djela se u digitaliziranom obliku mogu čitati u različitim formatima”, “djela se u digitaliziranom obliku mogu čitati i na tabletima ili pametnim telefonima”.

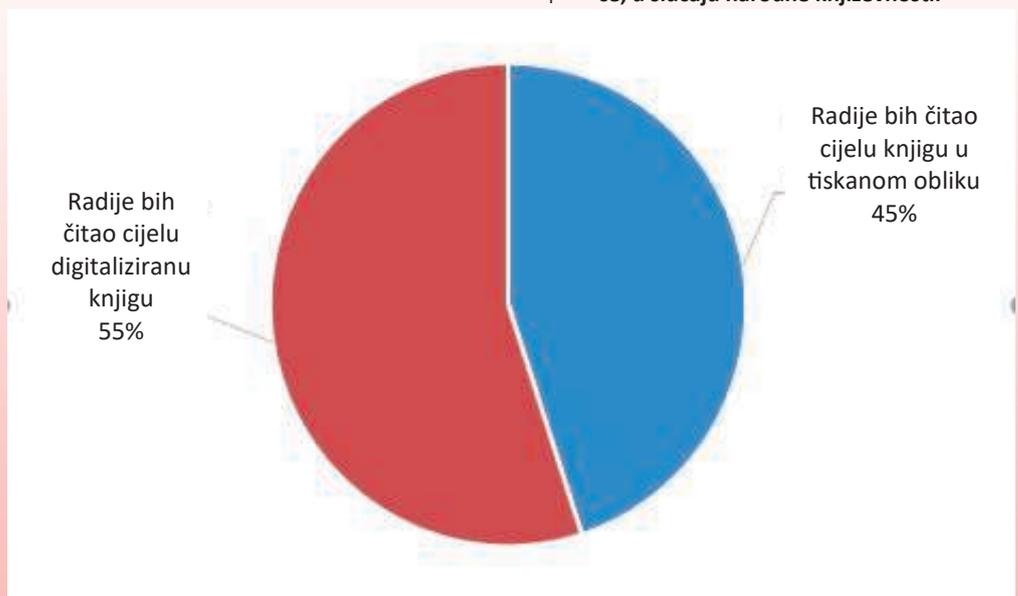
Tvrdnja “knjige za lektiru često nema u knjižnici” (50 ispitanika) pomalo je zabrinjavajuća.

Zanimljivo, samo deset posto učenika zna za portal eLektire, a samo se tri posto učenika njime služi. Na zadnje pitanje, kako su uopće čuli za portal eLektire, dobiveni su neočekivani odgovori: “čuo sam od knjižničara”, “pročitao sam u 24 sata”, “čuo sam od prijatelja”, “vidio sam kad je netko lajkao tu stranicu na Facebooku”.

PORTAL eLEKTIRE

Čak 345 cjelovitih digitaliziranih djela

Na portalu eLektire (URL: lektire.skole.hr) objavljuju se cjelovita digitalizirana djela hrvatskih i stranih pisaca s popisa obvezne školske lektire i šire. Knjige su besplatno dostupne učenicima i studentima, njihovim nastavnicima i profesorima – u bilo koje vrijeme, u različitim formatima i putem, kako se to kaže, različitih gadgeta. U prvoj fazi objavljeno je, na početku 2010., otprilike 200 knjiga te obilje multimedijских sadržaja kao što su zvučni zapisi i videomaterijali. Do ljeta 2016. bile su na tom portalu 382 knjige. Taj broj zapravo nije posve precizan jer se pod “knjigom” ovdje računa i situacija u kojoj je jedna “knjiga” dio neke druge “knjige”: npr. Šuma Striborova dio je Priča iz davnine. S obzirom na to da se prva čita kao lektira u nižem razredu — dok se cijela zbirka čita u višem — postoje dvije posebne stranice, što se u automatski generiranom zbroju pokazuje kao dvije knjige. Uzmemo li se u obzir svi takvi slučajevi, precizniji broj bio bi 345 objavljenih cjelovitih e-knjiga. Broj autora na ePortalu je 179, ali uključuje i “nefizičke” autore. To je, primjerice, u slučaju narodne književnosti.

Grafikon 1. Kako su učenici Osnovne škole Ante Kovačića u Zlataru odgovorili na pitanje “Bi li radije čitao knjige ili e-knjige?”

NAŠA SEDMAŠICA POSJETILA JE S IZVIĐAČIMA ZEMLJE BENELUXA — BELGIJU, NIZOZEMSKU I LUKSEMBURG

Put čak do Sjevernog mora

Karla je s prijateljima uvidjela kako je parkiranje u glavnom gradu male europske države izuzetno skupo, vidjela je žičanom ogradom opasani sud u Haagu i smočila, doduše, samo noge u vrlo hladnome moru

Piše
**Karla
Premor,
7.b**

Bez dvojbe, jedna od najljepših uspomena dosad u mojem životu bio je moj ovogodišnji posjet zemljama Beneluxa. Put do Luksemburga bio je veoma dug, čak se može reći predug kad putujete kombinijem u kojemu nemate baš mnogo mjesta i nije udobno. Tijekom vožnje stajali smo radi kratkih predaha i ono što me dosta iznenadilo, bilo je plaćanje toaleta 50 centa te popust na kavu nakon što ste platili WC.

Netipično selo

Već u zoru bili smo nadomak te male europske države dok smo prolazili kroz njemačku pokrajinu kroz koju teče rijeka Mosel. Stigli smo u Luksemburg i tražili smo mjesto za parkiranje da razgledamo glavni grad. Ako netko ne zna, Luksemburg je i država i (glavni) grad. Nekima možda parkiranje ne bi bio problem, ali nama je bio! Mislim na plaćanje deset eura po satu jer je to za naše plaće stvarno mnogo novca.

Tijekom razgledanja privlačile su me prodavaonice s dizajnerskom robom te

tamošnji način života. Hostel u kojemu smo prenoćili bio je na selu. Ja sam očekivala tipično selo nalik onima u Hrvatskoj. No, u selu je trg, na kojemu su crkva, restorani te, vjerovali ili ne, usred sve te finoće i luksuza i farma sa životinjama.

Prozori bez zavjesa i roleta

Nakon prespavane noći doručkovali smo. Hrana nije drukčija od naše: sir, šunka i kruh. Istoga dana krenuli smo na put u Belgiju. Brisel je doista lijep grad, a najviše su mi se sviđjeli Čokoladna ulica te Europski parlament. U Belgiji smo odlučili ostati dulje pa smo rezervirali hostel.

Tijekom razgledanja gradova primijetila sam da na prozorima kuća i stanova nema zavjesa ni roleta. Pitala sam se zašto. Knjiga koju smo imali sa sobom kao pomoć u razgledanju dala mi je odgovor. Belgijanci smatraju da se nemaju ni od koga/čega skrivati i da nemaju što tajiti, piše u tom turističkom vodiču. Kroz prozore kuća vidjelo se i mnogo knjiga na policama. Belgijanci, očito, mnogo čitaju. I tako je završio naš posjet Belgiji, a onda je na red došla Nizozemska, zemlja cvijeća.

Za Den Haag, jedno od naših glavnih odredišta, mnogi bi pomislili da je neki luksuzni zatvor i da izgleda poput palače. Da, i ja sam tako mislila, ali nije tako. Zatvor je obična zgrada, a oko nje je živica i ispred porta s policijom. Netko drugi pomislio bi pak da je Den Haag samo običan grad s Europskim sudom pravde, ali i on bi se prevario. Malo dalje od zgrade suda je prekrasna pješčana plaža na obali Sjevernog mora. Vrijeme je bilo lijepo pa su fotografije za uspomene jako dobro ispale. Ljudi su sjedili na pijesku, a mi smo izuli cipele i trčali prema moru kao da prvi put u životu vidimo vodu. Svi ljudi izvan mora, a mi u moru! Pomalo smo ispali luđaci jer Sjeverno more nije namijenjeno kupanju. Prehladno je i u toplim mjesecima. Osušili smo se u kafiću pokraj plaže i krenuli na odmor u hostel u Vollandamu, gradu poznatom po vjetrenjačama.

Meni je malo žao što nismo ostali još koji dan. Ako mi se pruži prilika da opet otputujem u te tri zemlje, bez razmišljanja ću pristati. Kad smo došli u Hrvatsku, bilo je točno osam sati kada počinje televizijska emisija Dobro jutro, Hrvatska. Bila nam je to simbolična i stvarna dobrodošlica kući nakon svega.

LIBERALNI GRAD

Zanimljivosti Amsterdama

U razgledanje Amsterdama krenuli smo brodom i vozili se kanalima. Taj je grad prilično liberalan, pun opasnosti. Primjere, dopuštena je prodaja droga te pušenje trave. I prostitucija. Ulica crvenih svjetiljki, po kojoj je Amsterdam poznat, za nas je "zabranjeno voće". Posjetili su ju samo odrasli.

Sjeverno more nije baš za kupanje jer je hladno i u toplim mjesecima

Mala Kapela sa svojih je 5795 metara najduži tunel u Hrvatskoj

KAKO JE ŠESTAŠICA DOŽIVJELA PUTOVANJE SA SVOJIM RAZREDOM U NIN I ZADAR, GRAD IZ ANTIČKIH VREMENA

Tuneli na Dalmatini dugi su 17 kilometara

Morske orgulje, Kalelarga, Trg pet bunara, samo je dio odredišta koje su obišli učenici 6.a i 6.b

Piše
Nika
Matković,
6.a

Nakon duljega kišnog razdoblja osvanuo je lijep dan — kao stvoren za školski izlet! I ovaj je put naš razrednik gosp. Marijan Posarić poduzeo sve potrebno kako bi to bio upravo petak, tako da uopće nismo morali razmišljati o tome što nas sutradan očekuje u školi. Mislite li da bi se i njemu, nakon napornog izleta, idući dan išlo u školu? Rano ujutro krenuli smo put Dalmacije. Naša su ovogodišnja odredišta bili gradovi Nin i Zadar.

Rimski carevi zlatom plaćali sol

Nakon višesatne vožnje autobusom, tijekom koje smo pričali viceve, pjevali, rješavali mozgalice, a naš prijatelj Blaž iz 6.b neumorno zbrajao napamet duljine tunela kroz koje smo prolazili, stigli smo u Nin - najstariji hrvatski kraljevski grad. Najprije smo posjetili Solanu Nin, koja

se smjestila u velikoj laguni. Za većinu nas bio je to prvi posjet nekoj solani. Tamošnja solana, kazali su nam domaćini, postoji već više od 15 stoljeća. U blagodatima ninske soli uživali su i rimski carevi, koji su ju tada plaćali doslovno suhim zlatom. Polja oko solane prirodno su stanište različitih biljnih i životinjskih vrsta. Nakon obilaska Muzeja soli pješice smo krenuli u središte grada koje se smjestilo na otočiću usred lagune.

U Ninu je crkva sv. Križa — po nekima najmanja katedrala na svijetu. U gradu je i kip biskupa Grgura Ninskog, kojega nismo propustili uhvatiti za nožni palac na spomeniku.

Potom smo nastavili put prema Zadru. Morali smo se požuriti kako bismo navrijeme stigli u Zadar. U Muzeju antičkog stakla prisustvovali smo izradi staklenog nakita, a zatim nam je jedan staklopu-

hač pokazao kako se izrađuje stakleni vrč. Zadivila nas je njegova vještina. Nakon ručka krenuli smo u šetnju zadarskim poluotokom — starim dijelom Zadra.

Uživanje u pogledu i zvuku

Najprije smo si dali oduška uživajući na Pozdravu Suncu i slušajući neobične zvuke Morskih orgulja. Obišli smo Rimski forum, crkvu sv. Donata i katedralu sv. Stošije. U šetnji Kalelargom (Širokom ulicom) slušali smo priče o burnoj povijesti toga drevnog grada, koja seže sve do antičkih vremena. Našu šetnju završili smo na Trgu pet bunara. Obogaćeni novim spoznajama o još jednom kutku prelijepe nam domovine vratili smo se kući u kasnim večernjim satima.

I da, Blaž je rekao da je ukupna dužina tunela na Dalmatini, do Zadra, 17 kilometara. Naš razrednik uspio je iz autobusa fotografirati ulaz u Malu Kapelu, tunel dug 5795 metara.

Lijepo je živjeti u našem Zagorju

Ja sam Ana i učenica sam 5.a razreda. Kao što ćete primijetiti, volim pisati. Nova školska godina otvorila se, za mene, lijepim pejzažnim pjesmama pa sam i sama često razmišljala kako bih mogla napisati nešto lijepo o svojem kraju. Prva prilika pružila mi se 19. studenoga kada smo dobili temu za prvu školsku zadaću. Tema je bila "velika" jer to je bila prva školska zadaća u mojem životu, ali je tema bila baš po mojoj mjeri. Lijepo je živjeti u našem Zagorju. Lijepo je, zeleno, brjegovito i gorovito. Govore tako brojni ljudi, ali mene, u mojem srcu, tišti to što ga se mi, koji tu živimo, često sramimo i sami gušimo svoj zvonki kaj. Ne razumijem zašto se treba sramiti dviju velikih gora (Ivanščice i Medvednice) koje nas tako vole, štite i k sebi prizivaju. Zimi slične dvjema bezbrižnim mladenkama, zaogrnutima bijelim ogrtačem.

More koje se skriva u grmlju

U srcu njihova gnjezdašca raširilo se Zagorje; u njemu se šćućurio moj mali Vinipotok. Svoje ime ponosno nosi jer su nekada tekli, ali i danas njime teku "potoci slasnog vina" i više raznobojni grozdovi s vinove loze. Po brežuljcima

Legenda kaže da je Vinipotok dobio ime po potocima slasnog vina koji su tekli selom

su se raširile kljetice istkane s mnogo ljubavi, znoja i truda naših djedova i očeva.

Nemojte misliti da Vinipotokom teku samo vinski potoci. Tu se skrio i jedan bezimni potočić koji je djeci, koja nisu mogla ići na more, poslužio kao njihovo najveselije more. To malo more potihom se još i danas skriva između gustoga zelenog šumarka i velike gospodске kuće – Lobar-grada. Nije to slano more i

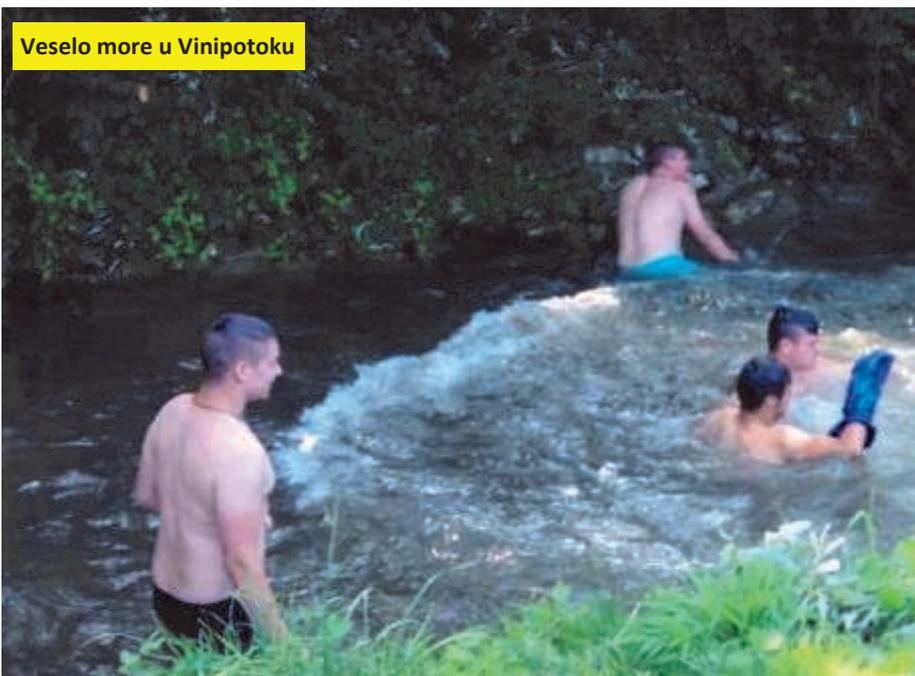
nije veće i od najmanjega kita. Nastalo je iz igre i zabave mojih starijih susjeda koji nisu željeli ništa drugo, nego samo svoje more. Ono se skriva u grmlju poput sitnoga tajnog agenta i prolaznicima donosi neotkrivenu viku, buku i ciku. Ljetovanje te vrste uvijek je popraćeno gromoglasnim smijehom iz maloga dječjeg raja. Ne kažem da tamo nema opasnosti jer dječaci su sagradili kamenu branu koja bi lako mogla zadati pokoju krvavu rupu na glavi nekom pustolovnom plivaču. Sigurna sam da biste možda i vi, koji imate mogućnost odlaska na ljetovanje, rado smočili noge u našem zagorskom moru.

"Informacijski centar"

Tu vas čekaju i šume koje se šire na sve strane i često mijenjaju svoje haljine koje su jednostavne, a opet tako posebne i šarene da imaju moć učiniti me ljubomornom. Kamo god pogledate, šire se mora, zlatna, zelena i bijela, a samo na Jadranu i na prostranom nebeskom svodu šire se dva plava mora, prostrana i modra, no na čvrstoj zagorskoj ilovači plavo more nikada neće naći.

Kako se babuška skriva u babuški, tako se u Zagorju skriva moje selo, a u njemu moja srcu draga kućica. Kroz njezin istočni prozor gledam skroman brežuljak

Veselo more u Vinipotoku

Pogled na Ivanščicu iz bakine sobe

koji u svojem naručju pažljivo drži potok Reku, koji je prije stvarno imao razloga tako se zvati. Danas se ti razlozi sve više smanjuju jer ga mi zagađujemo i ne pazimo ga kao taj mali brežuljak. Iz bakine sobe pruža mi se pogled na Ivanščicu, predivnu planinu, koja nas sve plaho drži u zagrljaju i pruža nam istinske prirodne ljepote koje mi često uništavamo i ne poštujemo ih onako kako bismo trebali. No, ne provučemo se nekažnjeno jer nam zimi ona često vraća hladnim sjevercem i obiljem snijega. Sjeverna strana pruža mi pogled na nekada ponosnu kuću, sada obavijenu trnjem, granjem i zelenim travama koje ju škakljaju da ju tuga do kraja ne izgrize u jecajima svoje bolne i tužne sadašnjosti. Zapadna

strana daruje mi pogled na mirisne vinograde i šarenu paletu sunčevih zraka. Zlatnu zlatarsku pjesmu čujem s juga i ona me podsjeća da nije lijepo samo moje selo, moj Vinipotok, koji u dubini sličnoj lokvi drži Donji Vinipotok sa čarobno raštrkanim kućicama, a na ramenima brežuljka nosi voćnjake, vinograde, skromne kljetice te uske cestice. Njima prolaze i traktorima bruje brižni ljudi, uvijek veseli i spremni priskočiti susjedu u pomoć. Velikih veselih srca rado zapjevaju, ali ako treba, oni se i posvađaju – najčešće za svoju grudu.

Želim vas upozoriti na starije gospođe koje će začas prenijeti informacije tako da mene podsjećaju na informacijski centar i na ljude koji "mijenjaju kabani-

ce", što znači da su čas dobri, čas loši, ali takvi su rijetki. Vjerujte, moj dragi, mali, raštrkani Vinipotok uvijek će vas dočekati ispruženih ruku Ivanščice, čvrstih ramena brežuljaka, plahog osmijeha potočića, predivne kolekcije šumskih haljina obasjanih čarobnom paletom sunčanih zraka. I sigurna sam da će vam srce ostati ispunjeno kao što je moje.

Ana Latin, 5.a

Grunt

Grunt je se koj imaš,
ili nemaš nič.

On je tu!

Tvoju je
ili ga nije.

Tuo je on kumačec tebe
tvojuga srčeka

šteri ti nigdar z vusnic
ne pubiegel i z glave ne prešel.

Po njem si prve korake napravil
i prve rieči zgovoril.

Naviiek bu on ostal s tobu tu.

Tuo je gruda zemljice
koju je Bogek same za te dal.

Svojemi prstekil ju je splel
tebe je za tvoju zemaljski život na
nju del.

I če lijeta dalje bejžiju
grudice se k tvojumu srčeku
se bolje stiščeju.

Držiju ti na kupu familiju
mamu, tatu, braču
dedeka i babicu
tvoje detinjstve!

Ana Latin, 5.a

Donji Vinipotok nosi na ramenima voćnjake, vinograde i brojne kljetice

Mihek čita (snimio Marko Bingula, 8.c, fotografija pohvaljena na Koprivničkom salonu fotografije)

Ovako nastaje brašno na starinski način — u Kunićevu mlinu u Završju Loborskom (snimio V. Kobeščak, 7.a)

Cesta koja dijeli staro i novo (snimio Vilim Kobeščak, 7.a, fotografija izložena na natječaju Eko-fotka 2016.)

Pčela u cvijetu (snimio Marko Bingula, 8.c)

NADNARAVNO

Pleuragma Sat je pokazivao vrijeme za početak utakmice, a Štrab je još bio kod kuće. Njegov dres i kopačke ljuljali su se na visini koju on nikako nije mogao dohvatiti. Nikoga nije bilo kod kuće da mu primjerom pokaže kako se to rješava. Majka je upravljala info-

letom i raznosila poštu po Pleuragmi. Nije to bilo lako ni jednostavno jer je letjelica imala ugrađen uređaj za let kroz bezgravitacijsko polje. Otac juniora Štraba bio je učitelj u upravljačkoj galaksijskoj školi. Sjeti se pa pritisne stakalce na kaputiću. Majčin glas uvjerio ga je da je dobro napravio. Odmah je postupio po uputama. Sportski pribor bio je tu, ali vrijeme je poodmaklo. Štrab je zajahao svoju sportsku letjelicu i začas bio na igračem centru. Utakmica je već počela. Jedni igrači bili su na jednoj udaljenosti od tla, drugi na drugoj. Bila je to zanimljiva, ali i teška igra. Štrab je želio zaigrati, ali nije dobio priliku. Suca su na kraju, po običaju, naganjali po igralištu, ali svi su bili na različitim visinskim pozicijama pa do sraza nije dolazilo. Štrabu se sve to činilo zanimljivim, a život na Pleuragmi nije mu izgledao tako dosadan. Takav je jedino i poznao jer je tu bio rođen.

Marko Bingula, 8.c

Dorijan Hanžek, 6.b

Blaž Stučić, 6.b

Bezgrav, selo ni na nebu, ni na zemlji

Na prozoru su cvjetale ledene ruže. Kad sam se probudio, začuđeno sam gledao rascvjetana stakla. Je, to je tako. Sinoć sam otišao spavati dok je vjetar svirao oko kuće i raznosio goleme količine lišća prema istoku. Da, prema tamo smo se upravo nekim nejasnim čudom kretali. Cijelo naše selo Bezgrav bilo je ni na nebu, ni na zemlji. Kokoši su letjele zrakom dok se nekim čudom ne bi nakratko zaustavile na nekoj pokretnoj grani. Moj pas Šor prihvaćao je to kretanje normalnim jer za drugo nije ni znao. Gravitacije tu nije bilo. O njoj sam čitao u knjigama, a u stvarnosti ne znam kako bi to izgledalo. Selo je živjelo putujući proizvoljno kroz godišnja doba. Nisi nikad znao u kojem si. Naš vrlo učeni učitelj Zor Vidrin probao je izučiti zašto smo bez gravitacije, ali nije došao ni do kakva saznanja. Prevrtao je po starim spisima i knjigama, ali podataka o gravitaciji nije našao. Ne barem onih koji bi rasvijetlili zašto Bezgrav živi jednim neobičnim životom. Sve je zanimalo je li to tako oduvijek, ili se nešto poremetilo u prirodnom sustavu. Bio sam na izletu u Forsgetu. Sasvim drukčiji život. Mir. Neka sigurnost. Zadržao sam se prilično dugo, a da se selo nije ni pomaknulo. Moj Bezgrav baš je prolazio kroz ljeto. Kupači su lebdjeli iznad plaže, a poneki zaboravljeni ručnik stajao je u zraku. U zraku su lebdjele još poneke sitnice i nitko se na to nije obzirao. Već se naziralo da smo u proljeću. Moj djed Svilang pričao mi je kako su oni kao djeca trčali da ostanu u ljetu, ali im to nije uspijevalo. Samo su lebdjeli, a godišnje doba u njegovu Bezgravu se promijenilo. Kaže, probali su izmisliti neku posebnu polugu kojom bi zaustavili lebdjenje sela, ali im to nije uspjelo. Gledam, susjedove noge vise iznad mojega prozora dok on sjedi skupa s crnim mačkom na grani lipe i bezbrižno svira usnu harmoniku.

Marko Stažnik, 8.b

U NAŠOJ MAŠTI

Plava sirena

Mariela Matjašec, 6.b

Ribari su ih ponekad znali vidjeti. Pričao mi je o tome stari iskusni Bronc i nagovarao me da isplivim nekoliko puta s njegovom posadom. Možda ću imati sreće susresti, odnosno vidjeti sirene. Dugo je potrajalo to nagovaranje, a da se ništa neobično nije događalo, niti se o čemu čudnom nije pripovijedalo. Bronc je opisivao sirene kao čudna stvorenja negdje na granici životinje i biljke. Tijelo zmijoliko, obloženo cvjetnim laticama. Oči poput automobilskih kotača, a iz njih je isijavala zelena svjetlost. Jedna je bila prozračno plava. Onda se počelo događati nešto čudno. Poštarev motor, ostavljen pokraj škole, nestao je bez traga. Nikada kod nas nije bilo krađa. Potom je nestalo novo navalno vatrogasno vozilo. Vrhunac nepodopština, ili kao to uopće nazvati, nenadan je nestanak kombija Hitne pomoći. Tražeći bilo kakav trag policajci su našli cvjetnu laticu. U čudu su ju promatrali, a ribari su priskočili u pomoć. Bila je nalik onima s tijela sirene. Putokaz je vodio na udaljeni nenastanjeni otočić, a tamo su bile uredno poslagane sve otuđene stvari. Ribari su i dalje ponekad susretali sirene, ali plave prozirne među njima nije bilo. Valjda je ona jedina među njima imala banditske sklonosti pa je potražila drugo mjesto za akciju.

Vilim Kobešćak, 7.a

Fistrija u nepoznatoj galaksiji

Fistriju još traže po bezgravitacijskom području. Nisam ja ništa kriva što imam najvišu klasu u hrvanju u mojoj kategoriji. Tresnula sam ju baš onako školski i ona je iz ringa izletjela nezaustavljivo. Svi su znali da se takvo što može dogoditi ako netko izleti iz konopcima naizgled dobro osigurana borilišta. Nisam osjećala nikakvu grižnju savjesti, ali sam očekivala da Fistriju ipak pronađu. Podigli su na noge sve moguće letjelice, a mi smo slušali iz etera sve moguće novosti. Fistriji nije bilo ni traga ni glasa. Činilo se da vrijeme stoji, ali ono je nezaustavljivo prolazilo. Onda sam i ja sjela u svoj balon i uputila se u bezgravitacijsko područje iako je to bilo zabranjeno letačima samima. Uvijek se tražila posada. Nisam se ni javila u eter. Samo sam letjelicom bauljala po praznom gluhom prostoru. Odjednom sam ugledala maglicu u obliku svrdla. Stajala je nepomično, ali mi se učinilo da je u njoj nešto čudno. Nastojala sam se približiti tom čudnom obliku i kad mi je to uspjelo, ugledala sam sfrkanu Fistriju. Sama nisam mogla ništa poduzeti pa sam brzo uključila fonteks, a galaksijom je zazvonio moj glas. Utvrdila sam koordinate i u trenu su tri sferna vozila bila tu. Oslobođanje Fistrije je potrajalo, ali smo svi mi bili sretni kada se izvukla s neobičnoga galakcijskog poligona. Bilo mi je drago da joj se nije ništa dogodilo i samo mi se nasmijala.

Ivona Huljak, 8.b

Korak po korak do rastanka smo došli i s našim razrednikom sve smo prošli. Ponosno objavljujemo kraj našeg rata. — Kamo ćeš sada — pita nas tata. Što se rastajemo, baš nam je žao, al' bar nitko od nas nije pao. Nastavnici dragi, bili smo vam spas, generacije što dolaze, gore su od nas. Prošlo je osam godina, našem druženju je kraj, a u našim srcima ostat će od susreta sjaj. A, B, C — i po abecedi smo prvi, naš razred sve po redu mrvili. Ostat će samo sjećanja na te divne dane kad smo rušili bekvce i cekavce kao osušene grane. Razredniče dragi, bili smo Vam spas, ali izgubili ste btku jer jači smo od Vas!

Gotovo je. Osam je godina prošlo. Završava ovo razdoblje koje smo proveli zajedno. Rado se prisjećamo veselih i smiješnih trenutaka, a nije nam žao prisjetiti se i onih zbog kojih je plakao cijeli razred. Naša generacija ostat će zapamćena po različitim nepodopštinama, ali i prijateljstvima koja smo sklopili i slozi koja je u svim trenucima vladala. Uvijek nasmijani i vedra lica ostat ćemo si zauvijek u sjećanju. To sigurno nije kraj našeg poznanstva, ali, ipak, razdvojiti ćemo se, svatko će krenuti svojim putem, graditi svoju karijeru. Nikad više neće biti kao što je dosad bilo. Kada netko nađe prijatelje koji su uz tebe, na koje se možeš osloniti – čak i kada si u nevolji – i onda dođe trenutak kada se moraš razdvojiti od njih, jedino što u duši osjećaš jest bol s kojom znaš da moraš krenuti dalje. Prisjećanje na lijepe trenutke tjera te u plač i osjećaš da se tuga nastanila i zaključala u jedan dio tvog srca. Pitamo se zašto sve što je lijepo kratko traje? Odgovora na to pitanje nema jer se u toj rečenici krije toliko mnogo potpitanja. Počam od prvog dana u školi pa sve do danas. Shvatili smo da je prijateljstvo najveće ljudsko blago. U životu je najgore živjeti u samoći, no kada imaš prijatelje s kojima dijeliš i tugu i radost, za tebe riječ samoća ostaje samo riječ koja nikada neće prijeći u djela. Kroza sve ove godine shvatili smo da u životu ostaju samo lijepa sjećanja i da svatko treba krenuti svojim putem kako bi izgradio što bolju budućnost. Vjerujem da ćemo svi pamtit i jedni druge i, kada budemo stariji, znat ćemo cijeliti ono što smo izgradili. Izgradili smo dugu stazu ispunjenu srećom, veseljem, ponekad i tugom. Stazu kojom hodamo i kojom ćemo hodati još jako dugo jer prijateljstvo je žica koja se ne dira.

NISI IZ 8.A? AHH, NIJE SVATKO SAVRŠEN!

Mi smo vaša budućnost. Je li vas strah?

8.b

Osam dugih godina proveli smo zajedno u ovoj školi. Osam godina gradili smo prijateljstva i povjerenja jedni prema drugima. Osam godina dijelili smo učionice, klupe, obroke... Osam godina nije malo i zato nam je teško rastati se.

Mnogo toga prošli smo zajedno.

Od onih malih prestrašenih prvaka došli smo do ozbiljnih osmaša. Bili smo jedna velika i nasmijana obitelj. U našem razredu nikad nije bilo dosadno i uvijek je bilo smijeha i zabave. Koliko god smo bili nestašni, toliko smo se i zabavili. Kroz ovih osam godina naučili smo se poštivati i držali smo se zajedno u svakoj situaciji – ma kakva god ona bila. Naša strpljiva razrednica gđa Veronika Podobnik pratila nas je kroza sve naše uspone i padove, s nama se smijala, ali i plakala. Nje ćemo se uvijek rado sjetiti i do neba smo joj zahvalni na brizi i pažnji koju nam je uvijek darivala. Zahvaljujemo joj i na svakoj lijepoj riječi koju nam je uputila. Znamo da sve što je rekla – rekla je s razlogom. Nismo uvijek bili uzoran razred – barem što se ponašanja tiče – ali smo uvijek bili tu, jedni za druge. Došlo je vrijeme da se rastanemo, da napravimo korak dalje u našim životima. Sve što smo prošli, sve uspomene i sva sjećanja ostaju u našim srcima i mislima i bez obzira na to što ćemo najesen krenuti različitim putevima, nadamo se da ćemo ostati prijatelji. Želimo zahvaliti svim učiteljima na tome što su nas trpjeli jer s nama nije bilo lako i zahvaliti na onom najvažnijem, na svemu što su nas naučili.

8.b

2015/16

8. C

I, eto, došao je i naš dan, naš kraj, kada svi mi koračamo ozbiljnije u život. Opraštamo se sa suzama u očima jedni od drugih znajući da ćemo uvijek biti jedan uz drugoga. Mi smo imali svoje žute minute koje je s nama prolazila naša razrednica. Gđa Brankica Matijašec bila je uvijek, u svakom trenutku, uz nas, čak i onda kada smo bili nepodnošljivi. Kroz ove divne godine prošli smo sve moguće, od loših ocjena do najboljih uspjeha. Nekada smo bili toliko naporni i dosadni, ali sve je to mladost. Uvijek smo bili jedni uz druge, pomagali, radili gluposti zajedno, savjetovali se međusobno... Imali smo stvarno lijepih trenutaka koji će se, vjerujemo, pamtit i još dugo. Svi mi postali smo u ove četiri godine velika nerazdvojna obitelj. Svjesni smo toga da sada krećemo u nove škole s novim prijateljima. Postajemo odrasliji, više razmišljamo o budućem životu i o onome što zapravo želimo biti. Nadamo se da će sve lijepe uspomene, djela i lijepe riječi ostati zauvijek u našem sjećanju.

Što smo htjeli!

Puno toga nismo mogli, puno nismo smjeli, ali ipak radili smo

UREDNIK ISKRICA UPUSTIO SE NA SKUPU UDRUGE PRAGMA U RASPRAVU S PROF. DR. SC. DANIJELOM LABAŠEM

Postoji "veza" između medijske pismenosti i djeteline s 4 lista

Učenici su danas medijski pismeni u tehnološkom aspektu. Svatko ima pametni telefon i njime se koristi

Piše
**Marko
Bingula,**
8.c

U organizaciji Udruge Pragma održana je poučna rasprava o medijima, ovisnosti o njima i o medijskoj pismenosti. Uz novinare i predsjednika Udruge PRAGMA gosp. Nedjeljka Markovića, zanimljiv govornik bio je profesor komunikologije gosp. Danijel Labaš, koji je i predsjednik Društva za komunikacijsku i medijsku kulturu. To je treća godina zaredom kako naša škola surađuje s PRAGMOM i u Zagreb smo se uputili urednik Iskrice

O medijima se ne smije stvoriti ovisnost. Mogućnost da se takvo što dogodi postoji jer svi učenici imaju smartphone, ali nisu dovoljno medijski pismeni u kritičkom smislu.

prof. dr. sc. Danijel Labaš

Vilim Kobeščak, Marko Stažnik i ja, s našim knjižničarom gosp. Denisom Vinčekom. Naravno, prije puta spremili smo se za temu i odlučili da i mi ovaj put aktivno sudjelujemo.

"Dignite ruke!"

Jedini od učenika koji se uključio u raspravu bio je upravo Vilim, koji je profesora Labaša zamolio da komentira koliko su učenici pismeni. U tehnološkom smislu, odgovorio je gosp. Labaš, učenici su dovoljno medijski pismeni, a to je dokazao pitavši učenike u publici koliko ih ima pametne telefone. Naravno, svatko je dignuo svoj pametni telefon.

Vrhunac je kad sami stvaramo

– O medijskoj pismenosti može se govoriti kao o djetelini s četiri lista. U prvom je dijelu moja i vaša potreba jer smo svi djeca medija. Medijska pismenost je naše pravo, a da bismo ostvarili to pra-

vo, prvi je listić na toj djetelini pristup medijima. Drugi je dio naša sposobnost da te medijske sadržaje, koji do nas dopiru različitim kanalima, možemo analizirati. Treći je listić evaluacija, da nakon analize znamo procijeniti što je dobro, a što nije, da znamo što ćemo sutra pratiti, što će nas oplemeniti i činiti dobrim ljudima, a što bi nam moglo naštetiti. Mladima su zanimljive pritom društvene mreže, a tu moramo biti jako oprezni i procijeniti što je dobro, a što nije. Četvrti je listić činjenica da sami stvaramo medije. Dok radimo svoju internetsku stranicu, primjerice, ili videofilmic za školu, prepoznavamo kako mediji funkcioniraju iznutra. Tek kada spojimo sva četiri listića, onda smo na tragu medijske pismenosti – rekao je profesor Labaš, koji se s nama zadržao u neformalnom razgovoru poslije skupa i rekao da je rodom iz Starog Golubovca nedaleko od našega Zlatara.

OSMAŠICA ANA SOIĆ OBJAŠNJAVA U ČEMU JE ČAR IĆI VIŠE PUTA NA KONCERTE ISTOG PJEVAČA

U dvije godine bila je 16 puta na koncertima Ivana Zaka

Ana je na svakom koncertu u prvome redu i obvezno se fotografira sa svojim omiljenim idolom

Piše
**Viktorija
Adanić,**
8.c

Gdje si prvi put bila na koncertu Ivana Zaka?
Prvi koncert bio je u Oroslavju 13. kolovoza 2014. godine.

Kako si saznala za taj koncert?

Zapravo, ja nisam ni znala za taj koncert. Tata mi je samo rekao da se spremim i da idemo nekamo. Bilo je to iznenađenje.

Koliko si tada znala Zakovih pjesama?

Znala sam sve njegove pjesme.

Reci, koje su ti dvije-tri najdraže!

Meni se s tobom, Naučila si me i Daleko.

Gdje su bili ostali nastupi na koje si išla?

Uh, bilo ih je mnogo. Primjerice Zlatar, Ivanec, Pirovac, Zagreb, Zaprešić, Začertje...

Zakovi koncerti bolji joj od diska

Uvijek sam u prvim redovima sa svojom sestričnom Teom.

Čula sam i da osobno poznaješ Ivana Zaka. Kad si se i kako s njim upoznala?

Upoznala sam se u Centar Pubu (kafiću) koji se nalazi u Klinča Selima. Bilo je to 1. travnja 2016. godine.

Kada si se prvi put fotografirala s njime?

Prvi je put to bilo 13. kolovoza 2014. godine. Uglavnom, fotkamo se na svakom koncertu, a dosad sam bila na njih 16.

Odakle je Ivan Zak i koliko ima godina?

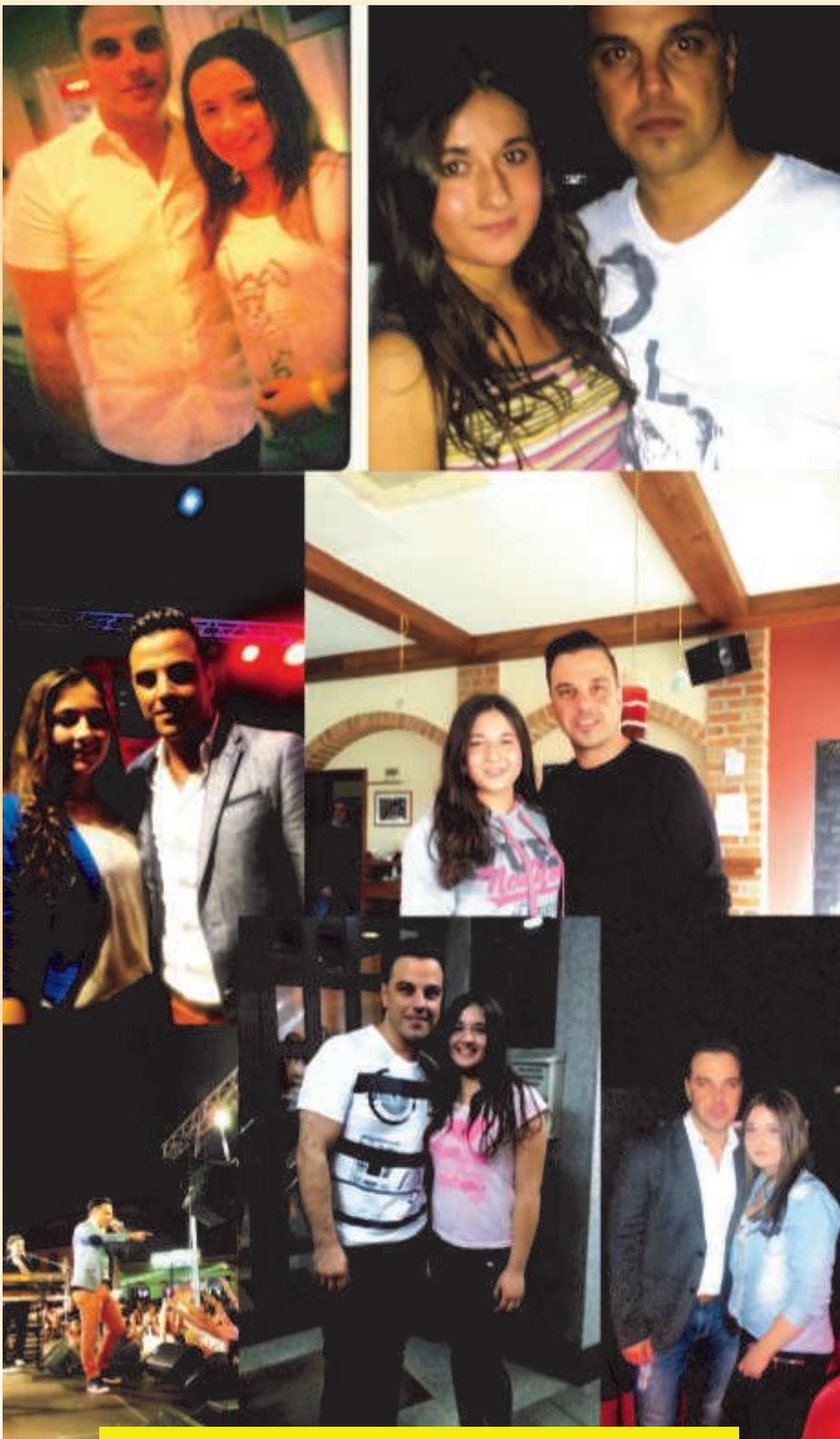
On je iz Donjeg Desinca kraj Jastrebarskog. Ima 37 godina.

Jesi li mu ikad nešto darovala?

Nisam, ali razmišljam o tome.

U čemu je čar ići istom pjevaču više puta na nastup?

Čar je u tome što nije uvijek sve isto, ne pjeva uvijek iste pjesme i nije uvijek iste volje... Ja u koncertima uživam i to mi je bolje od izlaska u neku diskoteku.

Koncerti od Oroslavja do Pirovca — i uvijek jedna fotka sa Zakom

Črve ćete prepoznati po plavim majicama ili, kad je hladnije, plavim jaknama koje su sami dali izraditi. I naša ravnateljica članica je Črva te glasno navija na svakoj utakmici (u krugu)

GOSP. SAŠA POSARIĆ GOVORI O TOME KAKO JE TO NAVIJATI ZA NK OŠTRC

Znaš li tko su to Črvi?

Naziv navijačke skupine nogometnoga kluba iz Zlatara nastao je slučajno. Vođa skupine ispričao je za Iskrice prvi put javno o nastanku naziva

Pišu
Dominik Karlo
Hleb, Bogi,
7.b 7.b

Dinamo ima Bad Blue Boyse, Hajduk ima Torcidu, u Osijeku je Kohorta, Rijeka ima

Armadu, a Varteks White Stonese. To su navijačke skupine nekih hrvatskih nogometnih klubova. Ima li NK Oštrc iz Zlatara svoje navijače? Naravno da ima.

Organizirano se navija 20 godina

Organizirano nogometno navijanje u Zlataru datira još iz bivše države, a oni najodaniji klubu osnovali su 1995. navijačku skupinu Črvi. Zadnjih nekoliko godina strast za navijanjem u Zlataru raste i na svakoj utakmici Oštrca okupi se redovito 30-ak Črva. Nekad ih zna biti i više jer člansku iskaznicu ima u ovome trenutku 60 Črva. Tek rijetki Zlatarščani znaju odakle upoće to ime.

– Pitali su me i na Radiju Zlataru o tome. Nisam odgovorio jer je malo delikatan. Evo, za vaš list reći ću to, ovako javno, prvi put. Bila je utakmica, igrali smo doma protiv Oroslavja, i uz tribinu su se za loptu borili naš i njihov igrač.

Kad Oštrc igra u gostima, dodatno o čemu se valja brinuti je kako će se putovati. Jer, od Zlatara do Pregrade, Straže ili Klanjca ima dosta. Nekad tako Črvi idu autima, a zna se dogoditi da unajme kombi ili čak autobus.

Saša Posarić, vođa Črva

Ja sam rekao: "Grizni ga za črva!" I, tako je to ostalo, a vidite, do naziva je došlo sasvim spontano. Danas je normalno kada na utakmicama čujete navijanje: "Ajmo, Črvi!" – rekao nam je gosp. Saša Posarić, prvi vođa i predsjednik navijačke skupine.

U skupini svatko ima neki zadatak. Kad se ide na domaće utakmice, dogovara

se koji će se transparent ili zastava uzeti. Kod utakmica u gostima to je malo složenije. Uvijek treba paziti hoće li, kaže gosp. Posarić, nešto biti shvaćeno kao provokacija.

Imaju i svoje suvenire

– Zlatarski je klub novopečeni prvoligaš. Vjerujem da je igračima u tome pomoglo i naše navijanje. Pa i uprava kluba je to priznala – s neskrivenim ponosom veli prvi Črv. A navijače ćete prepoznati po plavim majicama i jaknama koje su sami dali izraditi. Napravili su i suvenire: privjeske i šalice s natpisom Črvi.

Gosp. Saša Posarić zaključuje da, iako je navijanje za Oštrc ono glavno, Črvi iz sebe imaju i jednu humanitarnu akciju. Skupljali su novac za jednu bolesnu djevojčicu iz Lobora koja je išla u Njemačku na operaciju. I, kaže, neće stati na tome. U dogovoru s našom ravnateljicom želja im je da sljedeće godine kupe knjige za jednog učenika naše škole iz neke socijalno ugrožene obitelji.

Sudbinu tvoju na dlanu ti čitam, požuri da uhvatiš buđućnosti ritam. Hoće li biti sunca ili će padati kiše, u ovom horoskopu ti piše.

Piše
Lana
Ožvald,
7.b

HOROSKOP ZA

23. 8. — 22. 9.

Djevice u rujnu čeka nova ljubav

ŠKOLA: I, evo, iznova počinje, opet se uhvati svoje jedine brige. To jest, dobre poznate knjige.

LJUBAV: Nova školska godina mnogo će ljubavi donijeti, ali, pazi, ne smije ti pamet odnijeti.

NOVAC: Sve što je lijepo, traje kratko. Novac će ti kroz ruke proklizati glatko.

ZDRAVLJE: Počelo je vrijeme viroze, pa stoga trči da te ne uhvati. Jer, ako te uhvati, u krevetu ćeš ostati.

23. 9. — 23. 10.

Vage, u listopadu za vas krize biti neće!

ŠKOLA: Škola brzim tempom ide i više ne možeš raditi stvari koje ti se sviđe. Moraš učiti i tešku muku mučiti.

LJUBAV: U ljubavi su došli crni dani. Ali, ne žuri jer, kad si zaljubljen, vrijeme brzo curi.

NOVAC: Imaš sreće jer krize biti neće. Slobodno se zasiti jer novca će biti.

ZDRAVLJE: Loše ti se piše, dobrog zdravlja neće biti više. Kad više što učiniti nećeš znati, doktora ćeš zvati.

24. 10. — 22. 11.

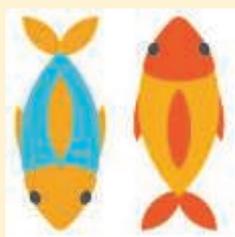
Škorpioni, čuvajte u studenom zdravlje!

LJUBAV: U ljubavi sreće nema, ali tebi to nije glavna tema. Doći će tvoji dani, a za sada se odmori i stani.

ŠKOLA: Gomilaju se ispiti, treba više učiti. To ništa teško nije, jedino neće biti slobodnog vremena kao prije.

NOVAC: Imat ćeš novca do neba, ali ne zaboravi, ipak štedjeti treba.

ZDRAVLJE: Ovakvu ti zimu imunitet neće podnijeti. Zato trebaš piti čaj i preboljeti problem taj.

20. 2. — 20. 3.

Ribe, u ožujku valja početi štedjeti

LJUBAV: U ljubavi će dobro biti, ne trebaš se u sjeni kriti. Dobro se vrijeme sprema jer konkurencije nema.

NOVAC: Novac samo leti, ali ti mu to nemoj dopustiti i što prije možeš, počni štedjeti.

ŠKOLA: "Od kolijevke pa do groba, najljepše je đaćko doba." Stoga, zaboravi sve što te muči i — uči.

ZDRAVLJE: Gdje je zdravlje kad ga čovjek stvarno treba? Žalim, ali za tebe ga nema.

21. 3. — 20. 4.

Ovnovi, u travnju leptirići u trbuhu!

ZDRAVLJE: Proljeće nam dođe, a vrijeme prehlade prođe. Ali, pazi, još uvijek se bez jakne van ne izlazi.

LJUBAV: Ne trebaš suze liti jer u ljubavi će sreće biti. Dok ti leptirići u trbuhu kruže, znaj da će sada trajati duže.

ŠKOLA: U školi sreće nema jer opasno vrijeme ispita se sprema. Učenje je glavna tema kad drugih obaveza ionako nema.

NOVAC: Štedi i pametan budi, da te novac ne izludi.

20. 4. — 21. 5.

Bikovi, svibanj vam nosi dobro zdravlje

ZDRAVLJE: Gle, koje sreće jer prehlade biti neće. Doktora nećeš trebati zvati jer ćeš zdrav ostati.

LJUBAV: Sve će te brige proći jer će netko novi doći. Neće ti nikakav znak dati, al' ipak nemoj odustati.

ŠKOLA: Uza sve te ljubavne brige, moraš se držati knjige. Mnogo uči da ostatak ljeta provedeš uživajući.

NOVAC: Bolja vremena će doći, a kriza će proći. Za tebe će novca dovoljno biti, tako da ne moraš osmijeh kriti.

V ŠK. GODINU 2016./17.

22. 11. — 21. 12.

Strijelci, u prosincu vrebaju injekcije

LJUBAV: Ove zime hladne, ljubavi nisu jadne. Nemoj biti ljut, sve će biti dobro ovaj put.

ŠKOLA: Još malo pa nastupaju božićni blagdani. Dotle zapeti treba jer loša ocjena sa svake strane vreba.

NOVAC: Biti će lova do krova. Mudro troši da ne bi trebao štedjeti iznova.

ZDRAVLJE: Doktora treba zvati, a on će injekciju dati. To je tako kada nas viroza svuda prati.

22. 12. — 20. 1.

Jarci, za Božić odmor od škole!

LJUBAV: Nemoj tužan biti, sve će dobro ići i na svoje vrijeme stići. Žurbe nema jer odmora od ljubavi treba.

ŠKOLA: Lijepo provedi božićno vrijeme, ali ne zaboravi školske teme.

NOVAC: Novca će biti, a ti ćeš ga na darove potrošiti. Ne brini se, dosta će ti ostati, a ta osoba sretna će postati.

ZDRAVLJE: Za Božić nema više sreće nego da nam zdravlje bude veće. Dobro je znati da doktora nećemo zvati.

21. 1. — 19. 2.

Vodenjaci, u veljači ćete se zaljubiti

LJUBAV: Vrijeme zaljubljenih stiže, a osmijeh se na licu diže. Da bi veselje bilo veće, bit će sreće.

ZDRAVLJE: Prekihat ćeš pola zime, ali ne budi nezadovoljan time.

ŠKOLA: Zatrpat će te školske brige, ponovno će ti najbolji prijatelj biti knjige.

NOVAC: Loše si sreće, novca biti neće. Zato štedi najbolje što znaš jer da bolje vrijeme će doći — obična je laž.

22. 5. — 21. 6.

Blizanci, do 14. 6. škola još traje

ŠKOLA: Netko se prerano smije jer škola gotova još nije. Izdrži još malo do kraja, a onda ćeš uživati u ljepotama ljetnoga raja.

ZDRAVLJE: Možeš zauzeti dobar stav jer ćeš ovo ljeto biti zdrav. Ali, pazi da te od sladoleda, koji svatko voli, grlo ne zaboli.

LJUBAV: Toplo vrijeme se sprema, a u ljubavi granica nema.

NOVAC: Novac mudro troši jer bi kriza mogla da te opustoši.

22. 6. — 23. 7.

Rakovi, škole nema, ljubav je sada tema

ŠKOLA: Napokon je gotova škola! Odmori se i zabavi do bola. Da bi veselje bilo još veće, na more se kreće.

LJUBAV: Sad, kad škole više nema, ljubav je glavna tema. Ali, polako, neće sve teći samo tako.

ZDRAVLJE: Imaš razloga biti dobre volje, zdravlje će ti biti najbolje. Tablete nikakve nećeš piti, ovo će ljeto veselo biti.

NOVAC: Novca će ti biti u džepu, moći ćeš si kupiti koju stvarčicu lijepu.

24. 7. — 22. 8.

Lavovi, ovo se ljeto nećete zaljubiti

LJUBAV: Tebe nesreća prati jer ti se ljubav neće odazvati. Ali, umjesto da suze liješ, bilo bi lijepo da se smiješ.

ŠKOLA: Još malo uživancije ima, a onda će škola početi svima. Iskoristi zato ovo vrijeme za vesele teme.

ZDRAVLJE: Sreća te proganja jer će dugo proći prije nego će doktor doći.

NOVAC: Ovdje su se spustile kiše jer novca neće biti više. No, ne budi tužan jer život bez mnogo novca uopće nije ružan.

ZAHTJEVNI KONJIĆ

MALI VRAGOLAN

Moj je hobi jahanje. Bavim se time od svoje 12. godine. Odmalena sam obožavala konje. Za Božić 2014. dobila sam svojega prvoga konja, prekrasnoga galopera Pikija. Čim sam ga ugledala, znala sam da u njemu tinja vatra. Kako sam ga svakim danom sve više upoznivala, shvaćala sam da je željan slobode.

S vremenom sam uvidjela da je on prevelik izazov za jednog početnika poput mene. Zatim je stigao Sorento ili, kako ga ja zovem, Dijamant. Prvih mjesec dana sve se činilo kao da je savršeno, ali se pokazalo da je to konjče mali glumac te da je Piki spram njega bio beba. Već u prva dva mjeseca razbacao je svim susjedima dvorišta i potrgao pola opreme za konje koju sam posjedovala, ali nisam željela odustati od njega. Sada, nakon godinu dana, taj je konjić još uvijek mali vragolan, ali me prihvatio i voli me onakvu kakva jesam. Iako imamo još mnogo toga naučiti, smatram da smo na dobrome putu. (Valentina Huljak, 8.b)